

KOMMUNISTISK POLITIK

**1
ÅR
FOR
MEGET**

Nr. 5
12. årg.

2008
29. februar -
13. marts
Støttepris 20 kr.

TEMA: MODSTANDSKAMP - I GÅR OG I DAG

- Karikatur og religion s. 2 ● Klassekampskalender marts 2008 s. 3 ●
Opstand fra de danske ghettoer s. 4 ● Kæmpedemo 1. marts & 4. marts s. 6 ●
EU undergraver strejkeretten s. 7 ● Nyt fra U-Videnskabsministeriet s. 8 ●
Frem med pengepungen! s. 10 ● Afvaskning s. 11 ● Det kommunistiske manifest 160 år s. 12 ●
Beskrivelse af et fængselsophold s. 14 ● Afghanistan: NATO's svanesang s. 19 ●
Tyrkisk protest s. 21 ● Debat s. 22 ● Nødderne knækker vi selv s. 24

Karikatur og religion

KOMMUNISTISK POLITIK

Det er et kendt propagandistisk mantra at gentagelse er afgørende for succes. Samme metode er brugt flittigt af de kræfter, der har som målsætning at føre krig mod Mellemøsten for at tilrane sig olien, og samtidig kan se en interesse i at hetze mod de religiøse mindretal blandt indvandrere og flygtninge og udskrive dem som årsagen til terrorisme.

Hvad der startede med en karikatur, der skulle ramme og håne en religion, er endt med at fortælle mest om danske politikere. Dansk Folkeparti fandt f.eks. at brand i en skraldespand også var terror mod det danske samfund. En række såkaldte superliberalister, der i ordvalg ikke er mindre rabiate end Pia og hendes frådende vinde, har dagligt fået plads i diverse intellektuelle debatprogrammer, hvor ytringsfriheden har fundet plads til krigsophidsere og åbenlyst racistiske ideologier.

Der er ingen tvivl om, at gentagelsen af karikaturkrisen er sat i scene af politiets efterretningstjeneste og den danske NEO-CON bevægelse, der er kommet under pres. Mange steder har det fået folk på gaden i demonstrationer mod den fornyede hetz, der er tendenser til fra flere vestlige lande.

Et svar på provokationerne udover gadeprotesterne er boykot af danske varer. En sådan har Sudan indledt; landet vil udvise danske nødhjælpsorganisationer. Det kommer den danske regering på tværs, for Fogh og Co. har for længst aftalt, at danske soldater skal til Sudan, til Darfur.

For to år siden, kort før Tomas Koppel døde, skrev han en skarp kommentar til den danske elites mange løgne:

"De voldsomme, globale folkelige protester er ikke kun mod et par tegninger og slet ikke imod vores ytringsfrihed. De udspringer af en sammensparet harme og fortvivlelse over voksende forfølgelse af muslimer i mange lande, hvor Danmark desværre er blevet berygtet som et foregangsland; og over det folkemord på arabiske folk, som siden 1991 har kostet snart to millioner mænd, kvinder og især børn livet. En udradning af flere suveræne nationer, som den danske regering og en stor del af folketingsret er aktivt medskyldige i.

Villy Søvndal har brugt anledningen til at fremføre hans eget budskab, der ved nærmere eftersyn minder om en

afskrift af et hvert andet "lov og orden" parti. Med grundloven under røven angreb han især en demonstration af religiøse nydanskere og anførte det argument, at de burde rejse til et andet land – med en formulering hentet direkte fra Dansk Folkeparti mangeårige skrigreri. Socialistisk Folkepartis fromme ønske, siger de, er at beskytte indvandrere og flygtninge fra at bliver slået i hartkorn med religiøse fundamentalister.

Søvndals påstand om at forsvare dansk demokrati er et falsum. Grundloven anfører ret til ytringsfrihed, herunder til ret til at sige at grundloven er dum og borgerlig, og ingen kan på grund af sin trosbekendelse eller afstamning berøves adgang til den fulde nydelse af borgerlige og politiske rettigheder.

Når lederen af SF lægger sig på linje med andre injurierende partibosser, der retorisk udviser folk med holdninger der ikke er 'danksindede', er han selv i modstrid med det han 'forsvarer'.

Selve synspunktet at bekæmpe religiøs fundamentalisme, er i den konkrete situation en fuldstændig fordrejning af den politiske virkelighed. Den rige verden er draget i krig, og har fra dag ét påstået, at det var en krig mod fundamentalismen. SF har ikke opnået andet end at påtaget sig rollen som venstrefløjens nyttige idioter ved at efterplapre de imperialistiske krigsanstiftere.

Enhedslisten tænker stadig over det magre valgresultat og giver indtil videre Asmaa og Søvndal skylden. Et nyt kapitel om Asmaas tørklæde ser ud til at være på vej, da hun opnåede at blive suppleant til folketingsret og kan blive indkaldt som afløser. Dansk Folkepartis helte vil bruge alle midler for at undgå det skrækkelige syn, selvom det er tilladt i Danmark at bære tørklæde på arbejdspladsen. Alt andet er grov diskrimination. Søren Espersen - DFs-propagandaminister - har tænkt sig at udstede et dekret og et forbud i det øjeblik, en person med tørklæde nærmer sig.

Vi får se, hvor lavt det danske folketingsret kan gå i denne sag. Med sine gentagelser af løgnene ønsker reaktionen at gøre menneskefølgelse til det normale. Vi må gøre os klart, at den ikke vil helme.

Redaktionen 26. februar 2008

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (12-13 nr.) 310 kr.
År (25 nr.) 530 kr.
Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.
Betales til
Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271
Deadline næste nr. 08.03.08

Klassekampskalender marts 2008

Der er én evne, man ikke kan tage fra Anders Fogh og hans regering. Den magter at mobilisere enorme menneskemængder – i protest mod dens politik – og den gør det ikke bare lokalt, men på globalt plan. Den 15. februar var det nøjagtig fem år siden, at største verdensomspændende demonstration fandt sted, da millioner og atter millioner sagde *Ingen krig mod Irak!* og afviste Bush's, Blairs og Foghs folkeretsstridige aggressionsplaner.

Fem år senere er det med ufattelig tydelighed demonstreret, hvem der havde ret. Det var folkene på gaden, selvom Fogh og Co. svinede dem til. Regeringscheferne, efterretningstjenesterne og medierne løj, men store dele af befolkningerne gennemskuede dem og lagde grunden til en ny og slagkraftig antikrigsbevægelse.

I dag er Bush og hans ekvipage på vej ud, selvom det ikke helt kan udelukkes, at der inden eller i forbindelse med præsidentvalget vil blive begået statskup i USA med henblik på at sætte den amerikanske forfatning ud af kraft.

Den katolske Tony Blair er nu ude af britisk politik, men det betyder ikke at han skal afskrives som en trussel. Sammen med Anders Fogh Rasmussen er han topkandidat til stillingen som præsident for EU, unionens mest magtfulde politiske post.

Anders Fogh siges tilmed at være den rabiater reaktionære franske præsident Sarkozys foretrukne kandidat.

Muligheden af at Blair fortsætter sin kriminelle løbebane som formand for EU har udløst en stor underskriftsindsamling på internettet, hvor titusinder af EU-borgere tager afstand fra hans kandidatur.

Den langt mindre kendte, men ikke mindre reaktionære Fogh, burde også forsynes med et advarselsskilt på nettet!

Disse to krigsmageres kandidatur er en understregning af, at EU er på vej fremad – som imperialistisk og kolonialistisk supermagt. Blair og

Fogh står samtidig for et nært samarbejde med krigsmager nr. 1 – den amerikanske præsident.

Den **15. marts** indkaldes der til en ny global antikrigsdag ved femårsdagen for invasionen af Irak under overskriften *World Against War*. Over hele verden demonstreres i disse dage for at bringe den ulovlige besættelse af Irak til ophør, stoppe NATO-krigen i Afghanistan og de øvrige ulovlige krige, kup og besættelser, som finder sted i voksende omfang med skærpsen af modsætningerne mellem verdensmagterne.

Det er som bekendt også lykkedes Fogh og Co. at bringe krigen hjem, først og fremmest i form af en vedvarende krig mod ungdommen – den danske og nydanske. Den **1. marts** er det årsdagen for den brutale og formålsløse nedrivning af det historiske Jagtvej 69. Den progressive københavnske ungdom har ført en forbilledlig kamp mod reaktionen og dens redskab politiet. Den har endnu engang vist at undertrykkelse blot skærper modstanden. Den har krævet flere fristeder, en politisk løsning og et nyt ungdomshus, og har fremtvunget en

ny situation, alene ved ikke at opgive kampen. Nu skal spørgsmålet om det ny ungdomshus løses. Er det ikke sket inden den 3. april har man annonceret en blokade af Rådhuset den dag. De unge nydanskere har samtidig vist, at de ikke vil acceptere diskrimination og politibrutalitæt og at blive sat udenfor det danske samfund som andenrangs.

Endnu bredere dele af ungdommen – gymnasieelever og uddannelsessøgende – har bebudet en kæmpedemo mod den ny nedskæringsfinanslov. Hvor politikerne lovede forbedringer for uddannelserne under valgkampen, er realiteterne det stik modsatte. Derfor demonstreres der massivt den **4. marts**.

Og så er det i marts, at OK-forhandlingerne skal afrundes, og hvor det afgøres, om der kommer massive lønforhøjelser eller der bliver storkonflikt på det offentlige område. Kampviljen er stor med udsigt til den største arbejdskonflikt ikke bare i dette årti, men i adskillige.

Foghs nyliberale offensiv har ramt den offentlige sektor og 'velfærden' hårdt og har udløst massive og landsomfattende protester. Lavtlønsfagene – fortrinsvis kvindefag – i den offentlige sektor har et gigantisk lønefterslæb, som skal indhentes.

Op til **kvindernes internationale kampdag den 8. marts** er det en deprimerende kendsgerning, når det må fastslås at den diskriminerende uligeløn ikke formindskes, men er voksende og har været det siden 1980'erne.

Der er ved at brede sig en ny overbevisning om, at ligestillingskampen ikke er slut, og at ansvaret for at stoppe velfærdsnedskæringerne og Fogh og Co's nyliberale hærgen i Danmark og udenfor kræver en samlet front af de arbejdende i den private og offentlige sektor, af kvinder og unge, af alle samfundets progressive kræfter.

Det er også på kalenderen i marts 2008.

Opstand fra de danske ghettoer:

Foghs ansvar

Af Klaus Riis

I små to uger oplevede Danmark i mindre målestok en ordløs protest fra unge indvandrere, der minder om opstandene i Paris' forstæder.

Danmarks værste statsminister siden Erik Scavenius gider ikke høre om årsagerne til den ugelange revolte fra landets ghettoer, hvor nydanske unge er gået til kamp mod politi og myndigheder og om aftenen og natten brændt containere, biler, skoler og tilmed vuggestuer af.

- Nu må man stoppe den der sang med, at det er samfundets skyld. Vi er nødt til at slå fast, at det her er de unges ansvar, og det er deres forældres ansvar, siger Anders Fogh Rasmussen til TV2 Nyhederne efter mere end en uges uroligheder.

Men løgneren og krigsforbryderen Fogh Rasmussen, korsridderen for fupdemokrati og ytringsfrihedshykleri, kommer til at høre det igen.

Det er først og fremmest ham og hans politik, som er årsag til de omfattende uroligheder, der er et symptom på de dybe og antagonistiske skillelinjer, det reaktionære Fogh-Danmark bærer præg af. Hvor de rige er blevet forgyldt, og de fattige trådt ned, ikke mindst nydanskerne, indvandrere og flygtninge – over flere generationer.

Politichikane og opsparat vrede

Fogh og hans feje flok kan ikke komme med andet end ynkelig moraliseren og trusler om drakoniske straffe.

Den kriminelle lavalder skal sættes ned, forældrene skal straffes for deres børns handlinger med tilbagevirkende kraft, familierne skal smides ud af deres boliger, børn skal tvangsfjernes, de unge skal spærres inde og/eller forsynes med elektronisk overvågningsudstyr, de skal holdes hjemme af udgangsforbud (i bestemte kvarterer) osv. Jyl-

lands Posten leger med tanken om at sætte kampvogne ind.

Den borgerlige løsning på den sociale uro er mere magt, mere politistat.

Det borgerlige Danmark står samtidig sammen om at lukke øjnene og fortælle hinanden, at der ikke er den fjerneste grund til, at de unge i indvandrerghettoerne laver opstand. Det kommer angiveligt som lyn fra en klar himmel, uden forudgående varsel. 'Der bliver hverken diskrimineret eller hetzet her i Danmark,' siger de, der er ansvarlige for massiv diskrimination og brutal hetz.

Men de massive, langvarige uroligheder kan kun forstås som en protest mod forholdene og som resultat af langvarige frustrationer og opdæmmed vrede, der nu har fået udløb. Det er tilsyneladende også 'velintegrerede' børn og unge, der er 'gået amok'.

Optøjerne er et resultat af den danske deltagelse i krigene i Mellemøsten, hvor mange af indvandrerne kommer fra.

De er en afregning for Muhammedtegningernes hadefulde racistiske, politiske og religiøse hetz.

De er 'takken' for, at det reaktionære Danmark har trykket samfundsbunden helt ned i skidt med starthjælp og andre foranstaltninger, som skaber en tilværelse for titusinder af familier med børn under den fattigdomsgrænse, som Fogh-regeringen ikke vil fastlægge, men som er en realitet alligevel.

De er resultatet af ghetto-dannelser, dårlige uddannelsesmuligheder og reel diskrimination – i hverdagen, i ghettoerne og bykvartererne, i forhold til lærepladser og job.

Uroen har fået landskarakter og er et landsproblem, men den startede på hjertet af Nørrebro, omkring Blågårds Plads. Dråberne, der fik bægeret til at flyde over, var politibrutalitet mod en ældre indvandrer, der ville parkere en bil, men blev chikaneret og slået af politiet, og mod en muslimsk mor, episoder, der fulgte efter en langvarig diskriminerende politipraksis over for indvandrerungdommen i 'visitationszonerne'.

PET er med

Om hele opstanden skyldes provokationer planlagt i de mest reaktionære kredse af politiet og de hemmelige tjenester, er ikke til at vide og umuligt at bevise. Det er en kendsgerning, at PET hurtigt blev en medspiller i sagen, da man afslørede et påstået 'mordkomplot' mod en reaktionær tegner på Jyllands Posten, der fremstillede muslimer som tikkende terrorbomber.

Nu gik der skred i det: Det viste sig hurtigt, at PET ikke var interesseret i, at sagen kom til offentlighedens kundskab. Den ene af de arresterede blev løsladt efter afhøring, de to andre dansk gifte familiefædre blev fængslede. Derefter skulle de administrativt deporteres ud af landet til en torturstat uden at være stillet for en domstol, anklaget for det påståede mordkomplot.

Dette grove overgreb på retssikkerheden har ikke bare forarget og ophidset unge indvandrere, men alle progressive mennesker i landet. Indtil videre må de anses for uskyldige – og indtil videre må PET's anklager og påståede mordbeviser anses for ospind.

For at det ikke skulle være løgn, dannede de borgerlige medier en massiv enhedsfront og genoptrykte de provokatoriske Muhammed-tegninger, angiveligt for ytringsfrihedens skyld og i solidaritet med Jyllands Posten og den reaktionære tegner. Også Politiken, der havde betegnet Jyllands Postens tegninger som en provokation og dumhed, deltog i at gentage den.

Det var ny benzin på det hadefulde bål. Reaktionen udeblev ikke: Opstandene bredte sig endnu længere ud over landet. Skoler og institutioner blev mål. Anholdelser og fængslinger, fordømmelser og appeller i medierne og moskeerne hjalp ikke.

Ny generation af nydanskere

Forsøg på at fremstille forløbet som religiøse fanatikeres protest, som de globale protester mod den gentagne provokation bliver det, er faldet til jorden. Imamerne har appelleret indtrængende til de unge om at holde op. Hizb-ut-Tahrir arrangerede en fredelig religiøs og politisk protest mod Muhammed-tegningernes genopdukken og opfordrede de unge til at stoppe uroen. Men de unge nydanskere overhørte de religiøse appeller, ligesom de overhørte politikere, medier, pædagoger, rådgivere og forældre.

Andre har luftet, at optøjerne er forhædede kriminelle indvandrerbanders værk, og at det hele drejer sig om en kamp om narkohandel. Sådanne elementer findes, men er langt fra hovedsagen. Ifølge politiet er de fleste af de unge, der er blevet arresteret for ildspåsettelse eller forsøg derpå, i alderen fra 14-16/17 år og ikke i forvejen kendt for noget kriminelt.

Atter andre har været ude med, at de unge er inspirerede af aktivisterne fra Ungdomshuset og af dem har lært, at vold giver resultater. Men kampen omkring Ungdomshuset var og er en langvarig politisk kamp med konkrete mål og krav. Volden har været et underordnet aspekt, som især kom til udtryk i direkte konfrontationssituationer med politiet. Det er anvendelsen af en broget mangfoldighed af kampmetoder, der har gjort, at kampen om et Ungdomshus foreløbig er endt med forhandlinger om et nyt.

De unge nydanskere har valgt at bruge hærværk som den afgørende udtryksform.

Inspirationen hertil kommer fra revolten i Paris' og de øvrige franske storbyers ghettoer i 2005. Og det er de samme sociale, politiske og psykologiske faktorer, der gør sig gældende i den danske og franske indvandrerghetto.

De unge føler, de intet har at miste, og at alle ordene er brugt op, og at den påståede dialog fra politikernes og samfundets

side er en Fogh'sk enetale. At de aldrig vil blive hørt. Der er et desperat træk i at vælge isolationen og fordømmelsen. Det forsømte barns desperate protest – blot i forstørret og landsdækkende målestok.

Syndebug for den generelle utilfredshed

De politiske reaktioner på denne nydanske ungdomsopstand afslører både brutaliteten, rådvildheden og afmagten. Ingen har reelle bud på løsninger. Kun mere af det samme: Mere politi, hårdere straffe og/eller mere såkaldt integration.

For Fogh-regeringen og hele det reaktionære Danmark kommer den danske 'Muhammedkrise nr. 2' på mange måder belejligt. Her er der en dagsorden, der kan sætte alt andet i skyggen: Der ikke mere tale om 500 stenkastende autonome voldspsykopater fra Helvede, men tusindvis af 'værdifremmede' og utilpassede unge. Nye kronede dage for Dansk Folkeparti.

Syndebugken for den sociale utilfredshed med VKO's reaktionære politik er fundet. Det er indvandrerungdommens og deres forældres skyld og ansvar. Alt andet kan sættes i skyggen: velfærdsnedskæringer og valgløftebrud, manglende EU-afstemninger, fortsatte krige – og ikke mindst OK-fornyelsen, hvor der er forventninger om virkelige løft for den offentlige sektor.

Fokus rettes væk herfra, og indvandrerungdommen lægges igen for had. Splittelsespolitikken virker.

På den anden side er et stort flertal af danskerne ikke parat til at støtte de vilde magtprojekter, som udkastes af Dansk Folkeparti, Søren Pind, Jyllands Posten og andre reaktionære. De har en klar fornemmelse af, at sådanne 'løs-

ninger' intet positivt fører med sig.

Hvad gør venstrekræfterne?

Hvordan bør venstrekræfterne forholde sig over for denne situation?

For det første forsøge at fastholde kampens fokus: udvikle velfærdsbevægelsen og styrke overenskomstkampen, forsætte kampen mod krig og dansk krigsdeltagelse, mod Foghs revanche-folkedeltagelse om EU-forbeholdene og for en reel traktatafstemning.

For det andet ved at udvikle enheden i ungdommen, mellem danskere og nydanskere, mellem danske arbejdere og indvandrerarbejderne, der ofte har de lavest lønnede job i den private og ikke mindst den offentlige sektor.

Brugen af terrorlovgivningen afslører, at Danmark er på vej mod at blive en politistat med det hemmelige politi i en afgørende rolle – med nødvendigheden af at bekæmpe islamiske terrorister som påskud, sådan som det under besættelsen og den kolde krig var kommunistisk terror, som var påskuddet for fascistiske, antidemokratiske forholdsregler.

Der må tages initiativer, der kan udløse en fælles kamp mod udviklingen af politistaten, terrorlovene, de administrative udvisninger, politibrutaliteten, den racistiske og religiøse hetz og den sociale diskrimination.

Det er de danske venstrekræfters pligt at forvandle den ordløse protest fra ghettoerne til en formuleret og slagkraftig politisk protest, som det til dels skete i Frankrig med nej'et til EU-forfatningen og nedkæmpningen af de nye ungediskriminerende arbejdsmarkedslove i 2006.

Fogh-regimentet vil i så fald hurtigere ende i graven.

1. marts 2008: Kæmpe demo Jagtvej 69

Kæmpe folkelig demo på 1 års dagen for Ritt og Ruths kujonagtige rydning og nedrivning af Jagtvej 69.

Et år er gået, og der er ikke kommet en løsning på deres problemer. Kom og vis, at vi er mange, der ikke har glemt, at kommunen stadig skylder os et hus.

Tag dine børn, søskende og bedste-forældre med til en dag fyldt med gøgl, gadekageCrew og koncerter på Røvhulspladsen.

Demo kl. 12.00
fra Nørrebrohallen
og fra Christiania
Koncerter på
Rådhuspladsen fra kl 14.00

Demonstration mod nedskæringer på finansloven Tirsdag den 4. marts 2008 kl. 16.00

Gymnasieeleverne, handelsskoleeleverne og erhvervsskoleelevernes demonstration 4. marts mod finanslovens nedskæringer møder bred opbakning, viser ny undersøgelse. Eleverne accepterer ikke at blive taget ved næsen efter en valgkamp med flotte løfter om uddannelsernes fremtid.

I regeringens reviderede forslag til finanslov er der lagt op til markante nedskæringer på uddannelse. Den samlede uddannelsessektor rammes af en nedskæringstornado på 431 mio. kr.

- På de enkelte områder drejer det sig om:
- Almene gymnasier og HF beskæres med ca. 53 mio. kr.
  - Private gymnasier beskæres med ca. fem en halv mio. kr.
  - Erhvervsuddannelserne beskæres med over 50 mio. kr.
  - hhx og htx beskæres med ca. 20 mio. kr.
  - HF enkeltfag beskæres med seks mio. kr.

Konkret kræver vi:

- At 1 %-nedskæringerne på uddannelsesområdet på finansloven for 2008 trækkes tilbage.

Politikerne har høje ambitioner for uddannelsessystemet: 95 % af en ungdomsårgang skal have en ungdomsuddannelse, og uddannelsen skal være i verdensklasse. Men nedskæringer rimer ikke på verdensklasse! Finansloven vil betyde flere elever i klasserne, færre valghold, dårligere undervisningsmaterialer osv. Kort sagt forringes undervisningen til skade for elevernes fremtidsmuligheder og samfundets fremtidige velfærd.

**Danske Gymnasieelevers
Sammenslutning**

EU-parlamentet har godkendt Lissabon-traktaten og mere magt til sig selv, men over 100 parlamentarikere stemte imod, herunder Folkebevægelsen mod EU.

EU-parlamentet besluttede 20. februar med stort flertal at støtte den Lissabon-traktat, som i øjeblikket er under godkendelse i EU's 27 medlemslande. Beslutningen var ventet, eftersom et flertal i EU-parlamentet længe har presset på for at få den ny EU-traktat, som bl.a. vil give mere magt til EU-parlamentet.

Medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen Søren Søndergaard stemte imod rapporten om godkendelse af Lissabon-traktaten. Forinden havde han dog – uden held – forsøgt at få vedtaget en række konkrete ændringsforslag, f.eks. en opfordring til afholdelse af folkeafstemning om traktaten.

Heller ikke hans forslag om, at parlamentet skulle fastslå, *at retten til kollektive kampskridt fortsat skal henhøre under medlemsstaternes eksklusive kompetence*, kom igennem, men blev forkastet med stort flertal.

Søren Søndergaard siger:

- For mig er det ikke overraskende, at et flertal i EU-parlamentet støtter en traktat, som vil give EU-parlamentet mere magt på bekostning af parlamenterne i de enkelte lande.

- Resultatet bliver desværre, at debatten og beslutningerne flyttes endnu længere væk fra den enkelte borger. Det synes jeg er synd for demokratiet.

De danske EU-aftalepartier stemmer imod beskyttelse af konfliktretten

Regeringspartierne, Ny Alliance, Det Radikale Venstre, Socialdemokraterne og SF indgik 14. februar en ny Europapolitisk aftale. Aftalen handler især om Lissabon-traktaten og de problemer på arbejdsmarkedet, som er skabt af EF-

EU-parlamentet:

Godkender Lissabon-traktaten og undergraver strejkeretten

domstolens afgørelse i Vaxholm- og Viking Line-sagerne. Men i EU-parlamentet stemte de imod, at strejkeretten skal være et suverænt nationalt anliggende og ikke et EU-domæne.

Aftalen lægger 'stor vægt på at fastholde retten til at tage kollektive kampskridt, der er en vigtig del af den danske arbejdsmarkedsmodel. Partierne vil derfor vende sig mod EU-tiltag, der er i modstrid med konfliktretten', hedder det.

Det er rent hykleri, for aftalepartierne var alle med til at nedstemme Folkebevægelsen mod EU's strejkeretsforslag i EU-parlamentet.

Søren Søndergaard:

- *Parlamentarikerne fra regeringspartierne, Det Radikale Venstre, SF samt to af socialdemokraterne stemte imod Folkebevægelsen mod EU's forslag om, at 'retten til kollektive kampskridt fortsat skal henhøre under medlemsstaternes eksklusive kompetence'.*

- *Ja-partiernes handlinger modsiger*

deres pæne ord og stiller den nye EU-aftale i totalt utroværdigt lys fra starten af.

Søndergård tilføjer:

- *Jeg er både meget skuffet og forundret over, at et flertal i EU-parlamentet nedstemte mit forslag om, at strejkeretten skal være et nationalt anliggende.*

- *Ikke mindst i lyset af EU-domstolens afgørelse i Vaxholm-sagen, hvor strejkeretten blev indskrænket, er det fuldstændig afgørende for fagbevægelsen*

at få fastslået, at strejkeretten er ukrænkelig og ikke kan begrænses af beslutninger i EU.

- *Man må virkelig frygte, hvad EU-parlamentet vil bruge sine øgede magtbeføjelser til, når et flertal overhovedet kan finde på at stemme imod en sikring af strejkeretten.*

EU: Supermagt med atomvåben

Der er en betydelig fare for, at EU bliver en supermagt, der bygger på atomvåben.

Af et dokument fra Den Vesteuropæiske Unions parlamentariske forsamling fremgår det, at spørgsmålet om atomafskrækelse altid har været en del af tankerne bag EU's forsvar, men at spørgsmålet har været holdt skjult for offentligheden:

'Throughout the process of setting up European defence, the issue of deterrence has been an underlying factor, something carefully hidden from view.'

På dansk: 'Under hele processen med at opstille det europæiske forsvar, har spørgsmålet om (atom)afskrækelse været en underliggende faktor, noget som omhyggeligt har været holdt væk fra synsfeltet.'

Dokumentet rejser spørgsmålet om, hvorvidt EU's solidaritetsklause (gensidige 'forsvarsforpligtelser') også skal inkludere brugen af atomvåben. Samtidigt nævner dokumentet tre fremtids-scenarier for EU's fælles forsvar. Brug af atomvåben indgår i dem alle.

Herunder nævnes den tidligere franske præsidents Jaques Chiracs idé om at gøre franske atomvåben centrale for sikkerheden i Europa.

- *EU-tilhængere giver ofte et billede af EU-militæret som en humanitær organisation. Men i virkeligheden er spørgsmålet langt større, og der er risiko for, at EU bliver en supermagt, der bygger sit forsvar på atomvåben, siger Søren Søndergaard, medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU:*

- *Med den danske forsvarsundtagelse i EU står vi heldigvis uden for disse planer. Men Danmark bør alligevel og under alle omstændigheder kræve, at EU aldrig bliver en atomvåbenmagt.*

Danmark bør gøre som Irland – og holde folkeafstemning om ny traktat

Udtalelse fra forretningsudvalget i Folkebevægelsen mod EU

Irlands regering har lovet de irske vælgere, at der bliver en folkeafstemning i Irland om EU's nye traktatforslag: Lissabon-traktaten.

Trods den danske befolknings ønske om en folkeafstemning har den danske regering indtil videre modsat sig en folkeafstemning med argumentet, at der ikke er suverænitetssafgivelse.

I Irland er man nået til en anden konklusion. Der er den officielle holdning, at der er tale om suverænitetssafgivelse, især inden for udenrigspolitikken. Irlands kommende folkeafstemning er derfor et levende bevis på, at der er tale om suverænitetssafgivelse.

Danmark bør derfor gøre som Irland. Danmark bør afholde en folkeafstemning om Lissabon-traktaten. Internationalt samarbejde er intet værd, hvis befolkningen kobles fra.

Vedtaget søndag den 24. februar

Nyt fra U-Videnskabsministeriet

Danmark er blevet et land, hvor uddannelse, forskning og videnskab er erstattet af uvidenhed og kortsigtet økonomisk tænkning.

På EU's nyeste hitliste over mest 'innovative' lande er Danmark stadig med i top 10, men ventes at falde til en placering omkring EU's gennemsnit over de næste år. Hitlisten har trods det prangende navn intet at gøre med evnen til at udvikle tekniske opfindelser, medicin eller uegennyttig grundforskning. Der er udelukkende tale om, hvordan landene klarer sig i forhold til en række målsætninger, der er sat op i Lissabonstrategien for vækst og privatisering fra 2000. Den oprindelige målsætning om at bruge mindst tre procent af BNP til forskning og udvikling i 2010 er langt fra opnået.

– Når Danmark placeres som et af verdens (OECD-landenes, red.) mest innovative lande, så er det først og fremmest et skulderklap til samarbejdet mellem universiteter og erhvervslivet, der efterhånden er blevet bygget op, skriver videnskabsminister Helge Sander alligevel.

Direktørlønninger

I 2003 gennemførte regeringen Dem Store Universitetsreform med hjælp fra Socialdemokraterne. Den har betydet en forandring af hele universitetsstrukturen til en privatkapitalistisk koncernmodel.

Reformen har skabt et nyt administrationslag af mennesker, der tidligere arbejdede som forskere og undervisere, men nu beskæftiger sig med at kontrollere kollegerne og gå til møde. Omkostningen til det fremvoksende administrative lag har suget en betydelig del af de penge, som tidligere gik til universiteternes egentlige funktioner. Det er en af grundene til, at der selv fra det traditionelt set borgerlige universitetsmiljø er stadig flere forskere, som tager bladet fra munden.

Videnskabsminister Helge Sander

Nogle konkrete eksempler fra kronikker i Politiken og Berlingske Tidende:

"På et fakultet ved Københavns Universitet er antallet af administratorer vokset med en faktor på 20 i løbet af de sidste 20 år (fra tre-fire stykker til mere end 70). Til gengæld har denne nye universitetsnomenklatura bevilget hinanden høje lønninger – en dekan tjener omkring to gange en professorgage."

Mekanikken er tidligere beskrevet af Jørgen Grønnegård Christensen:

"Problemet er, at honoreringen af alt, hvad der smager af ledelse, koordination, kontrol og administration, forvrider lønstrukturen på universiteterne. Den værdsatte medarbejder er ikke den originale, kreative og igangsættende forsker/lærer, som koncentrerer sig om sit kald, men derimod den kollega, der bliver dekan, institutleder eller for den sags skyld de kolleger, der bruger deres tid ved mødebordene i bestyrelsen eller et forskningsråd."

Ufri forskning

Forskere fra University of Lincoln i Storbritannien har med udgangspunkt i UNESCO's anbefalinger på universitetsområdet sammenlignet de europæiske universiteter.

Danmark fik en bundplacering som følge af den nye struktur, hvor universitetsledelser og statsmagten har taget næsten fuld kontrol over, hvad der kan

forskes i. Kontrollen er opnået gennem et EU-inspireret system, hvor der konkurreres om penge til forskning i nogle meget klart definerede puljer.

Forskere karakteriserer systemet som *"strategiske puljer, programmidler og andre cigarkassepenge, som forskerne kan søge efter kriterier, der er udstukket af politikerne og deres rådgivere"*.

Metodefrihed, fri forskning og demokrati er de facto afgået ved døden.

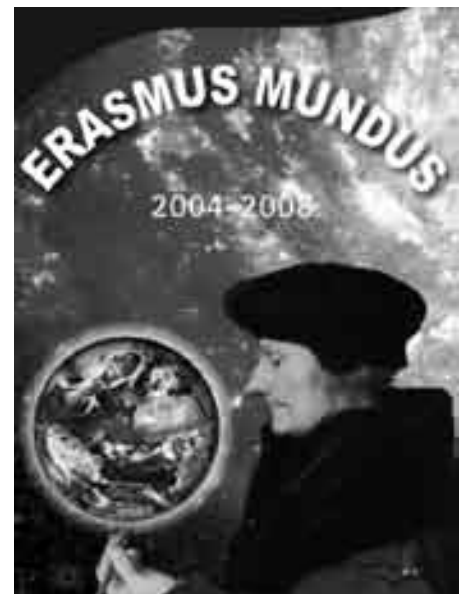
Videnskabsministeren afviste kritikken som "latterlig" (Information 6. dec. 2007): *"Altså, bare fordi vi ikke har livstidsansættelser, så fremstilles det i undersøgelsen som om det er helt forfærdeligt. De bliver ansat til at løse en opgave ligesom alle andre."*

Elite og privat

Der er generelt blevet slækket på kvaliteten og længden af uddannelserne. Dels pga. nedskæringer, men også fordi der betales for antallet af beståede elever, og jo mere desto hurtigere de kommer igennem systemet. Det er det såkaldte taxameter-princip.

Op til Folketingets åbning i efteråret demonstrerede Studenterrådet. Det erklærede:

"Universiteterne er blevet skåret 10 % i løbet af ti år, og det er samtidig med, at der kommer flere og flere studerende på universiteterne. Det er ikke længere nok at stoppe nedskæringerne. Der skal tilføres midler til uddannel-

serne. Nedskæringer fører til ringere undervisning, dårligere studiemiljø og brugerbetaling!"

Ikke uventet er der nye besparelser i finanslovsforslaget for 2008. De vil bl.a. betyde, at den tiltrængte udbygning af Københavns Universitet på Amager bliver sat i bero.

Fra sommeren 2006 startede et særligt undervisningstilbud til elever med høje karakterer. Eliteuddannelsen er reelt en overbygning for de få udvalgte, med et tilbud om at komme hurtigt igennem systemet.

Sideløbende har Danmark deltaget i EU's prestigeprogram for elite-udvekslingsstuderende, *Erasmus Mundus*. Et særligt EU-krav for at deltage er brugerbetaling, hvilket er i modstrid med den eksisterende lovgivning om 'gratis uddannelse' i Danmark.

Ministeriets løsning var at 'glemme' lovgivningen, således at der alligevel kunne opkræves brugerbetaling og blive sikret, at danske studerende også kunne komme rundt i EU. En lovlig løsning ser nu ud til at blive indført: En lovgivning, der åbner for private universiteter, er på vej.

Den omfattende fusionering af uddannelsesinstitutioner i Danmark i 2007, der har skabt tre store centre, angiveligt oprustet til den internationale konkurrence om studerende og forskningsmidler, skal ses i den sammenhæng.

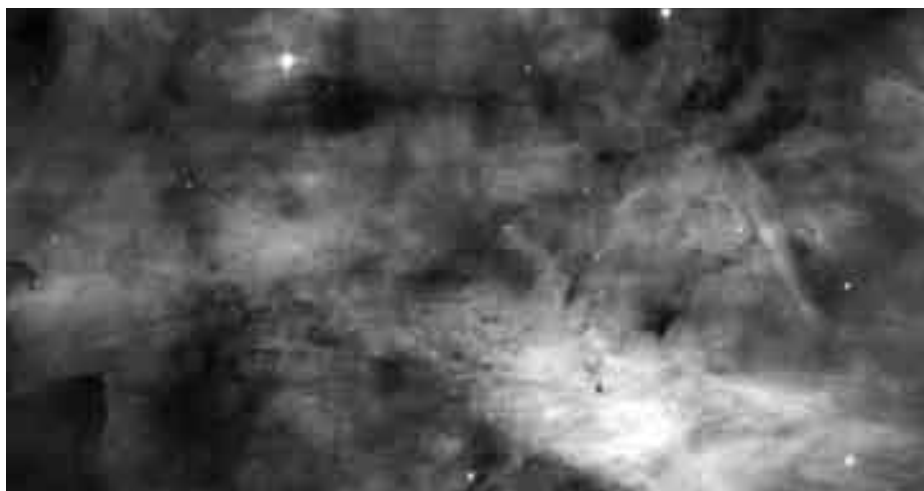
En arbejdsgruppe udpeget af videnskabsministeren afleverede i slutningen af januar en rapport ved navn "*12 udfordringer til videnspolitikken*" gældende for de næste fire et halvt år. Hovedbudskabet er (igen-igen), at det går godt, men det skal blive endnu bedre!

En ny reform af de videregående uddannelser er nemlig under forberedelse til gennemførelse allerede næste år.

Denne gang ser det ud til, at studerende og magistre er klar på at yde en smule mere modstand.

Se mere på
forskningsfrihed.blogspot.com

Uendeligheden vinder frem

På den internationale scene står verden over for nye videnskabelige opdagelser. Til sommer begynder forskere ved partikelacceleratoren i Cern et længe ventet eksperiment. Med stor hastighed skal partikler kollideres og resultatet måles af det nyeste computerudstyr. Næsten otte år har det taget at bygge de nye måleinstrumenter, der skal give mulighed for at studere naturens egenskaber, hvor størrelserne er mindre end de kendte partikler. De mange tusinde, der er tilknyttet projektet, håber bl.a. på at finde en forklaring på tyngdekraften og mange andre spørgsmål. Men det er en opdagelsesrejse, hvor resultatet ikke er kendt, og det kan vare mange år, før eksperimenterne har givet den nødvendige mængde data, der skal til for at bringe ny viden.

Hver gang der er udviklet kraftigere partikel-acceleratorer, har det vist sig, at de hidtil mindste kendte partikler kunne deles, og dermed har man bekræftet antagelsen om, at dette kan fortsættes i det uendelige.

Udforskningen af universet står i disse år også over for et kæmpe spring i systematisk indsamling af observationer. Det er sandsynliggjort, at alle stjerner, der minder om Solen, vil danne eller har dannet planetsystemer. Det betyder i teorien, at vores egen galakse rummer tusindvis af jordlignede planeter, hvor der er mulighed for liv. Et nærmere studie af bare de nærmeste stjerner vil dog løbe over flere hundrede år pga. af de enorme afstande.

En af den europæiske rumfartsorganisation ESA's satsninger er Herschel-

rumteleskopet, der i øjeblikket gennemgår de sidste afprøvninger og er planlagt til opsendelse i slutningen af 2008. Det er særligt egnet til lys i infrarøde områder og forventes derfor at kunne se endnu længere ud i rummet end eksisterende udstyr.

Men også det kommende jordisk placerede teleskop ALMA i Chile, som består af 66 selvstændige enheder, der kan sammenkobles, så de virker som en stor modtager, vil sammen med en række andre planlagte instrumenter kunne give en meget mere præcis beskrivelse af verden udenfor.

Videnskabsministeren, der har en kristen baggrund og en overgang var medlem af Kristelig Lytter- og Fjernseerforenings landsstyrelse, har viet særlig opmærksomhed på oprettelsen af et nyt institut i "*mørkt stof*", Dark Cosmology Centre. Formålet er at arbejde med teorier om 'usynligt stof', der burde give flere mindelser til kejserens nye klæder i stedet for at hædres som videnskab.

Selvom langt de fleste astronomer i dag tror på teorien om, at hele universet startede i et fælles centrum med Big Bang, med det, som Newton kaldte '*den guddommelige impuls*', så offentliggøres der stadig flere observationer fra rumteleskoper, der viser, at hver gang der udvikles en metode til at kigge lidt længere, så opdages der også nye galakser.

Formodningen om, at universet er uendeligt i rum og tid, har måske ikke politikere og teoretikere bag sig, men bakkedes hele tiden op de konkrete observationer.

Så er det nu: Frem med pengepungen!

Ryster finansministeren ikke op med en ordentlig sum penge for udligning af efterslæbet for de offentligt ansatte i kommuner og regioner, vil det være en farlig leg for de faglige ledere, hvis de accepterer samme lønramme som for de statsansatte

Stemningen er stærk og udbredt: Det er nu, pengepungen skal frem. Hvis fagtoppene accepterer den sølle ramme på 12,8 pct. over tre år, som forhandlerne for Centralorganisationernes Fællesudvalg (CFU) blev enige med finansministeriet om på det statslige område, vil de bringe sig ud i et stormvejr fra medlemmerne.

Finansministeren har vetoret ved de offentlige forhandlinger og har hidtil hårdnakket fastholdt, at rammen på 12,8 pct. for de statsansatte (som omfatter politibetjente, magistre m.fl.) også

skal udgøre den økonomiske ramme for den kommunale og regionale sektor.

Fastholdes denne ramme, er det svært at forestille sig andet end en storkonflikt – og en akut fare for, at regeringen pønser på et overenskomstindgreb ved lov.

Lavtløn: kvindeløn

Især de lavtlønnede sosu-assistenters organisation FOA har meldt klar ud, at de som lavtlønsområde kræver lønforbedringer, som skal lægges oven på et

KTO-forligs generelle lønstigninger:

- For en social- og sundhedshjælper betyder det, at lønnen i dag skulle have været 4.500 kr. højere om året, hvis hun skulle have haft præcist den samme lønudvikling, som de privatansatte har haft siden 1996. Det er selvfølgelig ikke acceptabelt, at dette hul er opstået. Derfor tror jeg også, at udbetaling af efterslæbet bliver den krumtap, som kan få et KTO-forlig, der omfatter alle organisationer, til at komme i hus, siger FOA-formand Dennis Kristensen.

Om muligheden for forlig på FOA's eget område siger han:

- Om alle organisationer efterfølgende også kan opnå forlig ved deres egne forhandlinger, er endnu uklart – i det mindste på FOA's område, hvor det endnu ikke er muligt at se omridset af de lønforbedringer, som skal lægges oven på et KTO-forligs generelle lønstigninger.

Konfliktområder

De nuværende overenskomster udløber den 31. marts. Der vil således kunne

Kristelige arbejdskøbere og OK-kampen

LO vil sætte en konflikt med tilhørende blokader i gang mod Kristelig Arbejdsgiverforening og dens medlemsvirksomheder efter lockout

Det største forbund, 3F, udtaler, at det bakker LO 100 procent op i udsigten til konflikt mod kristelige arbejdsgivere. Det gælder både retten til konflikt og nej til dumpingløn, siger 3F-formanden Poul Erik Skov Christensen.

Konfliktsignalerne kommer efter at tre frisørkæder, medlemmer af Kristelig Arbejdsgiverforening, har lockoutet ni frisører, der alle er medlemmer af LO-forbundet Dansk Frisør- og Kosmetikerforbund. De kristelige bosser kræver, at frisørerne melder sig ud af deres hidtidige fagforening og opgiver de hidtidige arbejdsvilkår og overenskomst – til gengæld for genantagelse på en billigere og ringere overenskomst mellem

Kristelig Arbejdsgiverforening og Kristelig Fagbevægelse uden nogen form for konfliktret.

Kristelig Arbejdsgiverforening har pga. udsigten til konflikt fjernet listen over medlemsvirksomheder fra sin hjemmeside i from solidaritet. Men i Kristelig Arbejdsgiverforenings hovedbestyrelse ser man bl.a. folk fra et tømrerfirma, et revisorfirma, et hjemmeservicefirma, en trælasthandel, et administrationsfirma og et gartneri. Hertil kommer også medlemmer fra frisør-, taxi-, bygge/anlægsområdet samt vognmandsfaget og en række maskinstationer.

Parallelt med storkonflikt?

Den forventede faglige konflikt imod de kristelige medlemsvirksomheder kan komme til at løbe sideløbende med en storkonflikt på det offentlige område. Det er klart, at LO må reagere på nye lockout-fremstød og løndumping. Men det må stå lige så klart, at hovedfokus i den faglige kamp i Danmark i

den kommende tid må være de offentligt ansattes overenskomstkamp. At LO er forpligtet til massivt at støtte de offentligt ansattes konflikt.

Kampen mod de kristelige virksomheder er et langt træk, som rækker ud over OK 2008. Det er også en kamp, som hæmmes af LO's egen politik for at 'nyudvikle' samarbejdet med Dansk Folkeparti, en central støtte for gule fagforeninger som de kristelige.

De offentligt ansattes overenskomstkamp er en af de allervigtigste kampe i mange år. Den berører alle, uanset om man er ansat i den private eller offentlige sektor eller er brugere af det offentlige system. Det er en forsvarskamp for velfærd og imod privatisering.

Opnås der vigtige sejre i denne kamp, vil det mangedoble fællesskabsfølelsen og solidariteten i den danske arbejderklasse og den arbejdende befolkning. Dermed vil det også betyde øget støtte til kampen mod de kristelige arbejdsgivere og i det hele taget vanskeliggøre organisering i gule 'fagforeninger'.

være konflikt allerede fra den 1. april. Med den normale forhandlingstaktik og kravet om fire ugers varslings af konflikt kan man godt forestille sig, at man når frem til 1. maj, før en konflikt udløses efter forhandlingssammenbrud. Ligesom kvindernes internationale kampdag 8. marts i år står i den mulige storkonflikts tegn, kan 1. maj således meget vel blive en særlig kampdag for de offentligt ansattes strejkekamp.

Hele det offentlige område omfatter 812.000 personer. En række fagforeninger har udtaget, hvilke områder der skal i konflikt.

FOA, der organiserer sosu-assistenterne og pædagogmedhjælperne m.fl., har udtaget i alt 22.763 medlemmer over hele landet, som skal nedlægge arbejdet.

BUPL, der organiserer pædagoger og klubfolk, har udtaget en række kommuner til at deltage i en eventuel konflikt. Det drejer sig om: Frederiksberg, Høje-Tåstrup, Rudersdal, Guldborgsund, Odense, Esbjerg, Horsens, Holstebro, Hjørring og Bornholm.

Dansk Sygeplejeråd, der organiserer sygeplejerskerne, forbereder sig også på en totalkonflikt. Det betyder, at alle aktive medlemmer i basisstillinger skal deltage i en eventuel konflikt, hvilket omfatter mindst 50.000. Der vil dog være omfattende nødberedskab både i kommunerne og på sygehusene.

HK-Kommunal, der organiserer offentlige kontoransatte, forbereder sig på en totalkonflikt. Det betyder, at stort set alle HK-Kommunals medlemmer skal deltage i en konflikt, med undtagelse af elever, ledere og tjenestemænd. I alt skal omkring 40.000 medlemmer nedlægge arbejdet i en eventuel konflikt.

Viljen til beslutsomt at kæmpe for sine krav er meget stor. Ikke mindst kvinderne er parate til at gå på barrikaderne. Det står samtidig klart, at de offentligt ansattes kamp og krav nyder støtte som aldrig før. De offentlige ansatte har en rigtig god sag og meget gode betingelser, som bør udnyttes fuldt ud. Fogh-regeringen har en dårlig sag. Den er slet ikke så stærk, hvis de strejkende stoler på egne kræfter og imødegår rådne forlig og evt. reageringsindgreb.

Afvaskning

Institutionen består af et plejehjem, daghøjskole og et dagcenter med dertil hørende servicefunktioner i form af en teknisk afdeling, vaskeri, køkken, cafe med mere. Det er en selvvejende institution inden for kommunen – endnu.

For et halvt års tid siden gik lederen for den samlede virksomhed af – grundet i langtidssygdom. En ny leder blev ansat – og der er siden blevet ribbet op i regnskabet, som afdækkede diverse mangler og fejl. Såvel personale som brugere blev informeret om ”omgåelse af regnskabsførelsen”.

Der blev også udsendt signaler om, at enkelte ”økonomisk selv bærende” områder kørte med underskud. I Dagcentret åndede man lettet op: Vi kørte efter budgettet. Men alle var en hel del forurologet, da der blev indkaldt til personalemøde for alle.

Den ny leder – en relativt ung mandsperson, der havde gjort en god figur på anden institution – havde tiltænkt sig rollen som den autoritative person, der havde styr på regnskab, budget og argumenter for de sorte skyer, der hang over os.

Da der var gået op mod en time, hvor alle detaljer i regnskabet var aflagt på en overhead og ”oversat” mundtligt ned til den enkelte krone, var de fleste tydeligt stressede over det arbejde, der hobede sig op, mens enkelthederne skulle tværes ud.

Endelig faldt dommen: Vi mangler tre millioner kroner, som skal indhentes via besparelser og omstruktureringer.

Har man blot få års erfaring på arbejdsmarkedet, ved man godt, at omstruktureringer er et synonym for fyringer. Stemningen forblev trykket. Ledelsen var på forkant med reaktionen, så souschefen gik planlagt på banen:

- I skal forstå, at vi i ledelsen har kæmpet som besatte for at finde udveje. Vi vil jo alles bedste. Vi har stadig nogle nøgler, vi kan skrue

med. Det er vigtigt, at I selv tænker kreativt med i denne proces.

Da den øjenvædet svada var afleveret gik lederen igen på banen:

- I skal jo forstå, at det i den sidste ende er en politisk beslutning i kommunen, og det er jo jer selv, der har stemt på de politikere, der vælger på jeres vegne.

Jeg granskede meget på, hvilke politikere der ved sidste valgkamp havde erklæret, at de ville skære ned på ældresektoren. Der var i hvert fald ingen på centret, der havde stemt på sådan en fiktiv person. Scenen blev for en kort tid overladt til spørgsmål og kommentarer. En forhåbningsfuld fysioterapeut stillede spørgsmålet:

- Hvad er det for nøgler, I kan skrue på?

- Vi forsøger at få kommunen til at påtage sig et økonomisk ansvar for plejningen af udendørsarealerne, men vi kæmper fortsat videre.

I betragtning af at de relevante udendørsarealer indskrænker sig til mindre end 100 kvadratmeter græsplæne, var det en ringe trøst. En anden spurgte:

- Hvor mange fuldtidsstillinger vil I omregne besparelsen til?

Det vakte ikke begejstring hos ledelsen, som måtte ud af mølposen:

- Det svarer til ti.

Nu troede vi, vi vidste, hvad vi havde at forholde os til. To uger efter modtog vi en skriftlig information, som bekendtgjorde, at vaskeriet blev nedlagt, men *af hensyn* til de ansatte kunne de søge stillinger i de andre afdelinger *på lige fod* med øvrige. I øvrigt var underskuddet ikke på tre – men fem millioner! Der knækkede filmen. Det skulle lige være os på gulvet, der begik sådan en regnefejl = FYRING! Altså skal der fyres omkring 17. Hvad bliver det næste?

Vi fik aldrig stillet spørgsmålet:

- Havde den tidligere leder svindel og bedraget? Hvori bestod omgørelserne? Og hvorfor var han så ikke blevet stillet til ansvar?

Reno

Den 21. februar 1848 udsendte Karl Marx og Friedrich Engels Det kommunistiske partis manifest. Næsten 160 år senere er den udnævnt til alle tiders 'farligste bog' af reaktionære amerikanere.

I mange lande – Danmark indbefattet – er den blevet forbudt eller brændt. Den har ofte været farlig at være i besiddelse af. Alligevel er det måske den mest udbredte og mest læste bog verden over; den har overskredet alle sprogbarrierer, alle religiøse, politiske og politimæssige barrierer.

Som det fremgår af de følgende citatpluk slås læseren 160 år efter stadig af friskheden i dens stil, slagkraften i formuleringerne og dybden i det verdenssyn, som her for første gang omfattende udvikles.

Den dengang illegale internationale arbejdersammenslutning 'Kommunisternes Forbund' gav på en kongres i London i 1847 Marx og Engels i opdrag at 'udarbejde et udførligt teoretisk og praktisk partiprogram, beregnet for offentligheden'. Det blev afsluttet få uger før februarrevolutionen 1848 og trykt i London, i første omgang på tysk.

I dag er der næppe noget sprog, hvor det ikke er oversat. Det er stadig i sin principielle og teoretiske del universelt gyldigt, selvom revolutionerne i 1848, 1871 og det 20. århundredes mange revolutioner ikke bare har leveret bekræftelser, men også uddybninger af manifestets 'almindelige grundsætninger'.

Ofte betegnes skriftet bare som Det kommunistiske Manifest. Marx og Engels lagde vægt på, at det var kommunisternes partiprogram, fordi organiseringen af arbejderne som selvstændigt politisk parti var og er afgørende for revolutionens og socialismens sejr.

KP

Det kommunistiske partis manifest 160 år

Forordet

Et spøgelse går gennem Europa - kommunismens spøgelse. Alle magter i det gamle Europa har sluttet sig sammen til en hellig klapjagt på dette spøgelse, paven og tsaren, Metternich og Guizot, franske radikale og tysk politi.

Hvor er det oppositionsparti, der ikke af sine regerende modstandere er blevet skældt ud for kommunistisk, hver er det oppositionsparti, der ikke har slynget den brændemærkende beskyldning for kommunisme tilbage i hovedet på de mere fremskredne oppositionsfolk og på deres reaktionære modstandere?

Denne kendsgerning viser to ting.

Kommunismen anerkendes allerede af alle europæiske magter som en magt.

Det er på høje tid, at kommunisterne giver hele verden klar besked om deres synsmåde, deres mål, deres tendenser, og stiller et manifest fra partiet selv op mod eventyret om kommunismens spøgelse.

Med dette formål mødtes kommunister af de forskellige nationaliteter i London og gjorde udkast til følgende manifest, som vil blive udsendt på engelsk, fransk, tysk, italiensk, flamsk og dansk. (*)

* Det udkom ikke på dansk ved den lejlighed. I Danmark faldt enevælden i marts 1848.

Af ' Bourgeoisí og proletariat '

Alle hidtidige samfunds historie er en klassekampens historie. Fri mand og slave, patricier og plebejer, baron og livegen, lavmester og svend, kort sagt: undertrykkere og undertrykte har stået i stadig modsætning til hinanden, har - snart skjult, snart åbenlyst - ført en uafbrudt kamp, en kamp, der hver gang er endt med en revolutionær omformning af hele samfundet eller med de kæmpende klassers fælles undergang.

I historiens tidligere epoker finder vi næsten overalt en fuldstændig opdeling af samfundet i forskellige stænder, en mangfoldighed af sociale trin. I det gamle Rom har vi patriciere, ridere, plebejere, slaver; i middelalderen feudalherrer, vasaller, lavmester, svende, livegne og desuden inden for de fleste af disse klasser atter særlige inddelinger.

Det moderne borgerlige samfund, der er opstået ved feudalsamfundets undergang, har ikke ophævet klasse modsætningerne. Det har kun sat nye klasser i stedet for de gamle, nye betingelser for undertrykkelse, nye former for kampen.

Men vor tidsalder, bourgeoisiets tidsalder, udmærker sig ved, at den har forenklet klasse modsætningerne. Hele samfundet spalter sig mere og mere i to store fjendtlige lejre, i to store klasser, der står i direkte modsætning til hinanden: bourgeoisiet og proletariatet.

Iårtier har industriens og handelens historie kun været historien for bourgeoisiet og dets herredømme. Det er tilstrækkeligt at nævne handelskriserne, som med mellemrum vender tilbage og mere og mere truende rokker ved hele det borgerlige samfunds eksistens. Under handelskriserne bliver en stor del ikke blot af de fremstillede produkter, men også af de tilvejebragte produktivkræfter regelmæssigt ødelagt. Hvad vi møder i kriserne er en social epidemi, som ville have forekommet alle tidligere epoker at være rent vanvid - den epidemi, der hedder overproduktion. Samfundet er nu pludselig dykket tilbage i en tilstand af forbigående barbari; det er som havde en hungersnød, en almindelig ødelæggelseskrig berøvet det alle midler til dets opretholdelse; industrien, handelen synes at være tilintetgjort, og hvorfor? Fordi det har for megen civilisation, for mange levnedsmidler, for megen industri, for megen handel. De produktivkræfter, der står til dets rådighed, tjener ikke mere til at fremme den borgerlige civilisation og de borgerlige ejendomsforhold; tværtimod, de er blevet for voldsomme til disse forhold, de hæmmes af dem; og så snart de overvinder denne hindring, bringer de hele det borgerlige samfund i uorden, så truer de de borgerlige ejendomsforholds eksistens. De borgerlige forhold er blevet for snævre til at kunne rumme den rigdom, de frembringer.

Arbejderne begynder at danne sammenslutninger mod bourgeoisierne; de finder sammen for at forsvare arbejdslønnen. De stifter selv varige sammenslutninger for at have proviant under lejlighedsvisse rebellioner. Enkelte steder bryder kampen ud i oprør.

Undertiden sejrer arbejderne, men kun forbigående. Det egentlige resultat af deres kampe er ikke den umiddelbare sejr, men det, at arbejderne samling griber mere og mere om sig. Det fremmes ved de forbedrede samfærdselsmidler, som storindustrien skaber, og som bringer arbejderne fra de forskellige egne i forbindelse med hinanden. Og det er netop kun denne forbindelse, der er nødvendig, for at de mange lokale kampe, som overalt har samme karakter, kan centraliseres til en national kamp. Og den samling, som det varede århundreder at bringe i stand for middelalderens borgere, der kun havde deres primitive veje, den formår de moderne proletarerer, der har jernbaner, at skabe på få år.

Denne organisering af proletarerne som klasse og dermed som politisk parti bliver hvert øjeblik sprængt igen af arbejderne indbyrdes konkurrence. Men den opstår altid på ny, stærkere, fastere, mægtigere. Den gennemtvinger, at enkelte af arbejderne interesser bliver anerkendt i form af love, idet den benytter sig af, at bourgeoisiet står splittet.

Af Proletarer og kommunister

I hvilket forhold står kommunisterne til proletarerne som helhed? Kommunisterne er ikke et særligt parti, som står i modsætning til de andre arbejderpartier.

De har ingen interesser, der ikke også er hele proletariatets interesser.

De opstiller ingen særlige principper, som de vil tilpasse den proletariske bevægelse efter.

Kommunisterne adskiller sig kun fra de andre proletariske partier ved, at de på den ene side i proletarernes forskellige nationale kampe fremhæver hele proletarietets fællesinteresser, som de fremhæver uafhængigt af nationalitet, og gør disse interesser gældende, og på den anden side ved, at de på de forskellige udviklingstrin, som kampen mellem proletariat og bourgeoisie gennemløber, stadig repræsenterer hele bevægelsens interesse.

Af alle landes arbejderpartier er kommunisterne altså i deres praksis den mest resolute del, den del, der driver de andre fremad; teoretisk har de det forud for proletarietets øvrige masse, at de har indsigt i den proletariske bevægelses betingelser, forløb og umiddelbare resultater.

Kommunisternes umiddelbare mål er det samme som alle andre proletariske partiers: proletarietets organisering som klasse, bourgeoisierherredømmets fald og proletarietets erobring af den politiske magt.

Det borgerlige samfund er det levende arbejde kun et middel til at øge det ophobede arbejde. I det kommunistiske samfund er det ophobede arbejde kun et middel til at gøre arbejderne tilværelse større, rigere, bedre.

I det borgerlige samfund hersker altså fortiden over nutiden, i de kommunistiske hersker nutiden over fortiden. I det borgerlige samfund er kapitalen selvstændig og personlig. Mens det arbejdende menneske er uselvstændigt og upersonligt.

Og ophævelsen af dette forhold kalder bourgeoisiet ophævelse af det personlige og af friheden! Og med rette. Men det drejer sig ganske vist om en ophævelse af bourgeoisipersonligheden, bourgeoisiselvstændigheden og bourgeoisifriheden.

Ved frihed forstår man under de nuværende borgerlige produktionsforhold den fri handel, det fri køb og salg.

Men falder handelen, så falder også den fri handel. Fraserne om den fri handel har, som overhovedet alle bourgeoisiets brava der om frihed, kun mening, når det drejer sig om den bundne handel, om middelalderens undertrykte borger, men ikke når det drejer sig om den kommunistiske ophævelse af handelen, af de borgerlige produktionsforhold og af bourgeoisiet selv.

I bliver forfærdet over, at vi vil afskaffe privatejendommen. Men i jeres bestående samfund er privatejendommen ophævet for ni tiendedele af dets medlemmer; den eksisterer netop i kraft af, at den ikke eksisterer for ni tiendedele. I bebrejder os altså, at vi vil ophæve en ejendom, der som en nødvendig betingelse forudsætter, at det uhyre flertal af samfundets medlemmer ingen ejendom har.

I bebrejder os kort sagt, at vi vil ophæve jeres ejendom. Javist, det er det, vi vil.

Kærshovedgård

Beskrivelse af et fængselsophold

Brutaliteten fra gaderne mod Ungdomshusets støtter fortsatte i retssystemet, som har idømt fængselsstraffe for ubetydeligheder. Her er en beretning om afsoning - med en vigtig pointe

Denne beretning er hverken et enestående dokument over et fængselsophold eller en speciel beskrivelse af et martyrium. Den har blot til formål at videregive en række indtryk og observationer fra 19 dages afsoning i Kærshovedgård ved Ikast.

Jeg havde i efteråret modtaget en dom på en måned bag tremmer. Forseelsen bestod i, at jeg sammen med et par friske unge mennesker 1. marts 2007 havde ommøbleret en flaskecontainer fra en ugenert plads til midten af Nørre Alle i København. Under normale omstændigheder ville det udløse en bøde for gadeuorden, men episoden fandt sted efter den fredelige demonstration i protest mod at Ungeren samme dag var blevet ryddet. Den form for gadeuorden bryder myndighederne sig ikke om og takserer den til "grov forstyrrelse af den offentlige ro og orden". Folkeoprør er ikke populært.

Som en af mine venner sagde til mig med henvisning til trafikulykker:

- Man slipper billigere ved at skubbe til menneskekød!

Det er siden kommet frem, at politiet på forkant havde besluttet, at demonstrationen ikke måtte nå til Nørrebros Runddel, hvorfor de havde valgt en konfrontationslinje. Deres bestræbelse kom til fuld udfoldelse. Det var netop i forbindelse med deres indtagelse af Sankt Hans Torv med brug af tåregas og al landsens magtmidler, at vi ville genere deres fremfærd.

Jeg havde været så dum, at jeg ikke var maskeret, hvorfor jeg blev genkendt og snuppet i en anden fredelig demonstration en lille uges tid senere, hvilket resulterede i 11 dages varetægtsfængsling.

Derfor befinder jeg mig på Københavns Hovedbanegård den 28. december. Destination: Kærshovedgård – til afsoning af de resterende 19 dage. Arrangementet er en pakkeløsning: transport, ophold og mad samt indbygget nytårsfest ☺ betalt for med billig arbejdskraft.

I dag fungerer DSB: tog til tiden.

Det er med en underlig fornemmelse, jeg stiger på toget, da jeg ellers altid har befundet mig på den sjove side af "muren". Jeg havde naturligvis orienteret mig om forholdene, så godt jeg kunne, og fundet ud af, at der i Folketinget havde været debat gennem de seneste seks år på grund af urimelige forhold på Kærshovedgård, heriblandt ottesengsstuer. Ved direkte henvendelse fik jeg oplyst, at der i dag kun var en- og topersonersstuer. Jeg havde også forsøgt at få min bærbare computer med, hvilket var blevet nægtet, men sagen var ikke død. I min bagage havde jeg en anke med, så min samlever i givet fald kunne sende eller bringe den.

Ti minutter inden Skanderborg bevæger jeg mig – tungt læsset – til udgangen, hvor jeg forhører mig hos togkontrolløren:

- Afgår der lokaltog fra Skanderborg til Bording?

Han svarer bekræftende, men mit spørgsmål har vakt betydelig interesse hos de otte til ti andre passagerer i gangen. Det går op for mig, at her ovre er de aldeles klar over, hvad Bording by er kendt for. Min bagage fornægter sig jo heller ikke. For alle tilfældes skyld tjekker jeg lige, at jeg har ensfarvede strømper på.

Jeg morer mig lidt ved tanken om, hvad de tror, man har begået: hustrumishandling, bankrøveri eller narkosmugling. Jeg fristes til at bekende, at jeg bliver betegnet som terrorist.

På Bording station er der ingen velkomstkomite, men der holder en transit i nærheden med en betjent ved rattet. I alt seks strafafsonere udgør passagerstyrken. Ti km senere er vi på Kærshovedgård, hvor indtegningen kan begynde. Det foregår individuelt med fotografering og visitation af bagage og tøj. Det sidste kræver, at

jeg i en betjents nærvær smider alt tøjet – undtaget underbukserne, som jeg gerne må beholde omkring anklerne. Jeg bliver så beordret til at dreje rundt, hvilket med underbukserne omkring anklerne foregår yderst akavet, men jeg trøster mig med, at jeg ikke får en plastikfinger stukket op i endetarmen.

Vagterne har fået udleveret mine indkaldelsespapirer, som ved et uheld har været forbi en kaffepose i skraldespanden derhjemme. Det tager de nu meget roligt. De spørger, om jeg har specielle kendetegn på kroppen, hvilket jeg svarer benægtende til. De bliver så enige om, at mit kendetegn må være, at jeg er den eneste, der ikke bærer tatoveringer.

Min bagage er blevet undersøgt, mens jeg blev visiteret i et andet lokale. Jeg får at vide, at der ikke er fjernet noget, men konstaterer senere, at der mangler ca. ti siders print om Kærshovedgård, som jeg har medbragt til brug for denne reportage.

De må have vurderet det som værende farligt og undergravende materiale.

Jeg bliver sendt over til afdeling F, hvor jeg får tildelt stue 270. Betjenten på afdelingen foretager nu de samme omkring 15 rutinespørgsmål, som jeg til kriminalforsorgen allerede har besvaret. Jeg forundres over, hvordan den digitale verden er sluppet uden om politiet. De råder over computere og al landsens moderne grej. Alligevel er de ikke i stand til at udveksle informationer imellem afdelinger eller politikredse. Det samme gælder fotomateriale. Alene i denne lille sag har de vel formået at tage en håndfuld billeder af mig ... og jeg er ikke særlig fotogen.

Betjenten mener, at jeg har trukket gennemsnitsalderen op i forbindelse med kampen om "69". Det er svært at benægte. Han virker i øvrigt rimelig venlig, og jeg konstaterer da også senere, at han hører til den bedre halvdel. Betjentene er naturligvis meget forskellige. Nogle er rare, venlige og mødekommende, mens andre er kolde og afvisende. Det skal man forstå at udnytte. Har jeg en anmodning, hvor reglerne skal gradbøjes, så er det som i alle andre af livets forhold det mest fornuftige at opsøge de rigtige.

Blågård's plads 1. marts 2007

Jeg er i øvrigt af den opfattelse, at min høje alder gennem hele forløbet er en fordel, også i forhold til behandlingen. Da jeg har båret pakkenellikerne til stue 270 (personligt foretrak jeg 69), når jeg lige at besøge ”købmanden”, som har åben mellem 15 og 16 på hverdage. Jeg tænker på de tre, som skulle visiteres efter mig. De når næppe noget indkøb inden weekenden.

Afdeling F består af 19 enestuer, som hver er på ca. to gange tre meter. Der er adgang til to lokummer, to brusebade, vaskemaskine og tørretumbler. I det fælles opholdsrum er der tv, sofaorde og stole med plads til alle, hvilket er nødvendigt, da det også benyttes til spiserum. Jeg skal hilse og sige, at det ikke er særlig godt for fordøjelsen at indtage føde i en så foroverbøjet stilling, som et sofaarrangement kræver. På afdelingen er der også et rum med et bordtennisbord og bordfodbold. Rummet bruges stort set kun til at spille poker i, ofte med 300 kr. som indsats.

I fællesrummet er der gang i et væd-demål, der handler om, hvorvidt en indsat, som på grund af begravelse har fået udgangstilladelse, vil indfinde sig inden kl. 21. Holdningen er, at han er godt dum, hvis ikke han benytter lejligheden til at holde nytår udenfor:

- Han vil bare få forlænget opholdet med det samme antal dage i den anden ende.

Der er en Mars på spil.

Gangens endevæg er prydet med Dalton-brødrene, der står i kø foran en fængselsbetjent. Over skilderiet står der med store, tydelige bogstaver:

Meldepligt kl. 11.30-12.30 og

17.30-18.30.

På døren til brusekabinerne pryder Jens Fup hele døren i en badescene. På døren ud til lokummerne præger vikingen Hagbard partiet med en toiletrulle i hånden.

Jeg er træt og trækker mig tilbage for at udfylde og sende de besøgstilladelser, som besøgende skal sende retur i underskrevet stand. Disse skal indeholde personlige data, så kriminalforsorgen kan tjekke dem, inden de får tilladelse til besøg. Derfor skal de være fængslet i hænde tirsdagen inden besøget i den efterfølgende weekend. I mit tilfælde er det en umulighed, da postkassen er tømt inden min ankomst, og nytårsdag er helligdag, hvor der ikke bringes post ud. Efter reglerne kan jeg derfor tidligst få besøg et par dage inden løsladelsen. Efter min varetægt i Vestre kendte jeg den lange procedure, så jeg havde anmodet om at få besøgstilladelserne tilsendt, men forgæves. Det viste sig, at en anden indsat havde modtaget dem pr. fax. Den mulighed fik jeg ikke oplyst.

Man må få besøg i tre timer lørdag og søndag af tre voksne samt to børn. Der kan maksimalt være tale om fem forskellige personer. Mine ”udvalgte” modtager i bedste fald ansøgningerne om mandagen, så de skal være hurtige ved havelågen, hvis de efter arbejde skal nå til det nærmeste postkontor for at aflevere dem – og så vil det alligevel være for sent, da tirsdagen er helligdag, men jeg regner med, at kriminalforsorgen netop af denne årsag giver dispensation.

Den ene – til min søster – kommer tilmed retur med begrundelsen: *Ube-*

kendt efter adressen. Trods korrekt adresse. Om onsdagen dukker de underskrevne ansøgninger op, og der gives dispensation. Det gør der også til min søster, som ikke har modtaget den. Det er jo beviseligt, og en flink afdelingsbetjent ser gennem fingre med det. En anden er modvillig. For de besøgende udgør rejseomkostningerne (fra København) en lille ”tusse” samt 14 timer frem og tilbage – uden kaffe og kage.

Jeg er meget overrasket over, at der er telefon på gangen, som man kan ringe fra og modtage opkald på. Den bliver brugt flittigt, især om aftenen, hvor der oftest er kø. Derfor gælder der også den regel, at man maksimalt må snakke i ti minutter. Det er vores ”gangmænd”, der har etableret reglen – ligesom andre regler, som ved overtrædelse koster ti kr. i bøde. Selvom reglerne er fornuftige, finder jeg det alligevel pudsigt, idet vi jo alle sidder inde, fordi reglerne udenfor ikke er overholdt.

Jeg bruger de første to dage på at finde mig til rette, slappe af og glo tv – samt lære de andre at kende. Øgenavne er flittigt brugt: Morfar, Kylling m.m. Personlig kaldes jeg for E.T., Evigt Talende, hvilket ikke kun skyldes min jævnlige talestrøm, men det faktum, at jeg, når jeg sysler med fritidsbeskæftigelse, altid snakker med mig selv. I dette tilfælde har jeg haft travlt med min frimærkesamling om natten, hvor naboerne er blevet holdt vægen af min pladren. Væggene er papirtynde, og lyde generer alle.

Enestuerne har også tv, hvilket koster fem kr. om dagen. Det er angiveligvis antenneafgiften, der skal dækkes. Derudover er

der en sofa, som bruges som sovebriks, et skrivebord, skrivebordsstol, en håndvask, spejl, skabs- og hyldeplads. Vinduet kan ikke åbnes, men væggen er forsynet med en åbning, der er tilgittret, så man kan lufte lidt ud. Åbningen kan tildækkes med en luge. Efter købmandsbesøget går jeg i fællesrummet. Jeg forhører mig lidt om procedurerne. Det er nogle flinke gutter, som alle har korttidsstraffe. Langtidsfangerne sidder på andre afdelinger. Det er ikke tilladt at besøge andre afdelinger uden tilladelse fra betjentene. Der er desuden meldepligt to gange om dagen i forbindelse med frokost og aftensmad. Derudover vækkes vi kl. 7 om morgenen, som også er et tjek, når de låser stuen op. Man tjekkes kl. 21 med et ”godnat”, og stuen låses kl. 22.

Nytårsfesten kan beskrives med få ord: helt normal procedure. Der er et par stykker, som forsøger at forhandle sig frem til, at vi må blive længere oppe – uden held.

Efter helligdagen skal vi tvangsaktiveres på ”pladsanvisningen”.

Mulighederne består i snedker, tømrerværksteder, køkkenarbejde, og når sæsonen er dertil, så kan man få udenørs arbejde i skov og landbrug. Desuden kan man komme i montagen, hvor virksomheder kan indlevere halvfabrikata til samling og/eller pakning. Det er sikkert en god fidus.

Virksomheden Debel får færdiggjort gardinstænger i montagen. Stængerne skæres til i forskellige længder. Der isættes glidere, og endelig pakkes de til forsendelse.

Endelig er der mulighed for ”eget” arbejde, hvilket – hvis det godkendes – betyder, at man i arbejdstiden skal opholde sig på sin ”stue” i arbejdstiden og udføre ”eget” arbejde.

Jeg får heldigvis tildelt ”eget” arbejde, oven i købet uden problemer. Jeg begrundede det med, at jeg er freelance-journalist, og ikke som nogen af mine afdelingsfæller troede: frilandsjournalist.

Nu kan jeg skrive og læse efter behov – i arbejdstiden! Samtidig undgår jeg irritationer over at skulle arbejde til en løn langt under overenskomsttariffen (8,16 kr. i timen) OG tage arbejde fra de arbejdsløse. Efter en måned gives et ”anciennitetstillæg” på 100 kr. om ugen. På afdelingen eksisterer den

opfattelse, at med den løn så har vi også selv betalt for billet og ophold.

Der eksisterer forskellige udsagn om, hvorvidt man er pligtig til at arbejde, som kriminalforsorgen hævder. Nogle mener, at der ikke er arbejdspligt for personer over 26 år. Det er måske i konflikt med bistandssystemet? Andre hævder, at hvis man afsoner på ferie eller dagpenge, må man ikke arbejde ved siden af. En enkelt hævder, at han har kørt sag på det ved et andet fængselsophold og vundet.

Hvis man er syg, skal man i arbejdstiden opholde sig på egen stue.

Blandt de forskellige former for tvangsarbejde hører også stillingen som ”gangmand”, hvilket består i at holde fællesarealer rene. På afdeling F vasker de også op og sørger for, at der konstant er kaffe til rådighed. Dette betaler vi 50 kr. om ugen for.

Ved min ankomst har jeg afleveret ansøgningen om brug af egen pc eller fængslets computere til afdelingsbetjenten, som så skulle aflevere den til rette vedkommende: Svend Aage Nielsen, Kærshovedgårds afdelingsleder. Han var på juleferie og ville først komme tilbage onsdag den 2. januar. Denne dag får jeg om formiddagen bevilget ”eget” arbejde. Med min elektriske skrivemaskine var alt jo så vidt på plads. Jeg bliver derfor lidt forurolet, da en betjent opsøger mig med følgende besked:

- Du skal over til Svend Aage Nielsen. Han vil tale med dig.

Jeg overvejer muligheden af, at han vil inddrage ”eget” arbejde.

Det viser sig, at han har en fremtoning som en hyggeonkel: omkring 60 år gammel, gråsprængt hår og skæg.

Jeg får besked på, at min anmodning ikke kan indfries, og en bureaukratisk begrundelse herfor. Argumentationen bliver bistået af en historie:

- I sommers var vi ude for den kedelige oplevelse, at en af vore kollegaer i Horsens Statsfængsel blev taget i røven af en indsat, da hans hus blev opkøbt af en stråmand, som aldrig har indfriet betalingen, men bemægtiget sig skøde og retten til huset.

Jeg havde læst historien i pressen og var stadig lige forundret over, hvordan det kan lade sig gøre. Svend Aage Nielsen kan ikke berige min viden, men oplyser, at der stadig kører en retssag.

Idet det skriftlige afslag til at medbringe pc, jeg havde modtaget på bopælen, byggede på, at det var en forudsætning, at man driver virksomhed med revisorgodkendt regnskab, så havde jeg i min anke medtaget regnskab for det lille selskab, jeg er interessant i.

Derfor har han som tidligere Difko-spekulant et par nysgerrige spørgsmål til selskabet. Han har svært ved at se, hvordan det kan betale sig, når det giver underskud hvert år. Jeg må forklare, at sådan er det, når investorer forsøger at bygge en ny virksomhed op.

Da vi er færdige, rejser jeg mig, og vi er ved at tage afsked; men så be'r han mig om lige at sætte mig igen, da han godt vil snakke med mig om en anden ting. Han har angiveligvis ikke fundet mine sagsakter frem. Tilsyneladende har han kun registreret, at jeg sidder inde for ”grov forstyrrelse af den offentlige ro og orden”, så han vil da gerne lige høre, hvad det drejer sig om, fordi han har da hæftet sig ved datoen og Nørrebro.

Jeg redegør for, at jeg har ommøbleret en flaskecontainer, hvorfor han da gerne vil vide, hvordan sådan en som mig – alderen taget i betragtning – kan finde på det.

Det er her, man skal holde tungen lige i munden. Facaden er ”hyggeonkel”, og snakken har været afslappet, men der kan let gemme sig andet end almindelig nysgerrighed bag spørgsmålet, men det kan selvfølgelig også hænge sammen med almindelig jysk manglende bevidsthed om storbyernes eget liv.

- De unge bør have og har krav på et ungdomshus. Desuden var politiet ualmindeligt voldelige og farlige for hele kvarteret, forklarer jeg venligt.

- Jamen demonstrationen var jo blevet opløst. Så bør man gå hjem.

Jeg beriger ham med, at megafonen højst nåede ud til et par hundrede, mens demonstrationen bestod af flere tusinde. Han mener så, at jeg skal gi' et bud på, hvordan man løser dette tekniske problem. Det er nu ikke min opgave, synes jeg:

- Når man kan finde udstyr, der kan aflytte alle digitalt, så kan politiet vel selv finde en løsning.

I stedet jeg drejede samtalen over på politiets metoder, vold og brug af civilbetjente. Svend Aage Nielsen mener nu ikke, at det er morsomt at være betjent i

Beskrivelse af et fængselsophold

Nørrebrogade 1. marts 2007

sådan en situation:

- *De er jo kun mennesker som alle os andre. Det er ikke underligt, hvis stemningen påvirker dem. Se bare på alle de små kvindelige betjente, og hvad de bliver udsat for. Der er ikke noget at sige til, hvis de får et kick.*

- *Det skal de jo være uddannet til at kunne beherske. De skal jo også overholde reglerne, ikke mindst dem, som anholder andre for at bryde dem. Desuden hjælper det ikke mig, hvis jeg til min arbejdsgiver forklarer, at grunden til, at jeg begik en alvorlig fejl, er, at jeg fik et kick. Jeg bliver fyret alligevel. Desuden har de formodentlig fået oplyst sådanne risici, da de søgte ind som betjent.*

Jeg tror ikke, vi var enige, da vi kort tid efter skiltes, men det viser sig, at adskillige betjente på gangen fulgte opmærksomt med i samtalen.

I det hele taget virker de fleste betjente forstående over for logikken: Tiden skal for de indsatte slås ihjel, så der er ingen grund til at skabe irritationer, som kun udløser frustrationer og efterfølgende problemer for alle.

Der forekommer ransagninger på værelser grundet mistanke til den indsatte for at have hash eller lignende. Stuerne kontrolleres hver torsdag. Man kan også forvente, at man ved vækningen skal aflevere en urinprøve. De siger, at det sker ved en tilfældig stikprøvekontrol.

I "Vejledning om afsoning af frihedsstraf" kan man læse om forskellen på et åbent hhv. lukket fængsel samt arresthuse. Er straffen kort, kan man

afsone i et arresthus eller i et københavnsk fængsel, eksempelvis Vestre (så foretrækker jeg Kærshovedgård!). Der er mindre personale i et lukket fængsel (det tror da pokker, når vi selv udfører alt servicearbejde, som personalet i et lukket fængsel er tvunget til at udføre).

Reglerne er til gengæld – og det er væsentligt – betydeligt mere lempelige for eksempel om penge, telefonering, besøg og udgang. Arresthuse og københavnske fængsler har kun begrænset mulighed for fællesskab mellem de indsatte. Ret til visse personlige ejendele, men ikke pc, MP3-afspillere eller anden elektronik, hvor der gemmes "ting" i. I et lukket fængsel har du har normalt kun ret til en times udgang om dagen (ophold i fri luft). På Kærshovedgård har man mulighed for det fra 7 til 22 i weekenden og fra 15 til 22 på hverdage – helvedes til forskel.

Der er adgang til tv, radio, avislæsning, bøger og blade.

Udendørsarealerne er i den rigtige sæson udmærkede. Beachvolleybane, petanquebane, minigolf, fodboldbane, velholdt. Området er ikke så stort, at man kan blive træt af en rundtur, men til Kærshovedgård hører landbrugsjord og skov, så det når op over de 800 hektar, der gør, at det engang har haft status som herregård. Forholdene minder meget om en højskole. Der er heller ikke hegn omkring, så hvis man vil, ligger samfundet lige på den anden side af en række træer, man kan gå lige igennem. Det vil imidlertid ikke have megen mening, da alle indsatte sidder

inde med relativt korte afsoningstider, maksimalt 1½ år. Hvorfor så forlænge et ophold?

Der er også en indendørshal med mulighed for badminton eller fodbold.

Mine afdelingsfæller er rimeligt rastløse. Efter "juleferien" var der en del, som glædede sig til at komme i arbejde igen. Der er – mig bekendt – heller ikke nogen, der har taget fritidssysler med. Der er en enkelt, som studerer jura, men han virker ikke særlig tændt på at benytte tiden. Han har i øvrigt – af studieårsager – fået lov at tage sin bærbare med!

Dagene kan blive lange, kunststykke er at have noget at foretage sig,

Det er der mange, der ikke har. En del er bodegafolk – eller "gutter fra bænken".

De fleste straffe består i misbrug, erhvervelse, besiddelse eller salg af hash, spirituskørsel eller kørsel uden kørekort. Jeg er den eneste politiske fange og må genfortælle min historie mange gange i fællesrummet. Man forstår simpelthen ikke, hvordan jeg kan få en måneds frihedsberøvelse for at "ommøblere" en flaskecontainer. Tilsyneladende bliver jeg en "spændende" person. I hvert fald bliver jeg en dag forstyrret af "Tagkaj", som gerne vil vide, hvor gammel jeg er:

- *Hvorfor? Spørger jeg.*

- *Vi har et væddemål kørende.*

Jeg vil gerne have buddene at vide. Efter lidt forhandling oplyses de til mellem 40 og 58 år. Jeg meddeler, at jeg er 54, hvilket udløser en vinder til kagen, som er indsatsen. Da jeg senere indfinder mig i opholdsrummet, finder jeg ud af, at vinderen er blevet besnakket fra sit bud, hvorfor væddemålet gik dødt.

"Tagkaj" har i øvrigt eget firma i Randers, som ifølge sagens natur beskæftiger sig med at lægge tag. Han har firmaets logo tatoveret i nakken og er rimelig dominerende blandt afdeling F's indsatte. Frisk fyr, som altid er rap i munden, hvilket også betyder, at han er hurtig på aftrækkeren, når der skal uddeles øgenavne.

Eksempelvis går der ikke mange minutter, før Esben får tildelt sit. Det er nu også et straffespark.

Esben er lige ankommet til afdelingen, og som os andre indlogerer han sig på sin stue og indfinder sig derefter i opholdsrummet med fornuftig lav profil. Her har vi gang i en snak om de forskellige regler

og repressalier ved overtrædelse:

- *Så kan du godt tage en tur i ISO, hører Esben Kylling sige.*

Esben fanger ikke sammenhængen og grunder videre, mens snakken kører i andre baner. Efter en halv time kan han ikke længere holde sin nysgerrighed tilbage:

- *Sig mig, kan man få lov til at komme i ISO?*

Vi kigger alle på ham. Hvad mener han? Er han enspænder, eller søger han et martyrium?

- *Jamen I sagde, at man godt kan tage en tur i ISO.*

Der knækker filmen. Da latteren er stilnet af, kan vi meddele, at et besøg i ISO ikke må forveksles med en indkøbstur. Der er hverken varer, osere eller personale.

Esben vinder sit øgenavn: ISO.

Tiden skal slås ihjel. Pokerspillet i bordtennisrummet er livligt, og jeg drages. Deltagerne afspejler nogenlunde den etniske fordeling på afdelingen og fængslet i det hele taget: Fifty-fifty. Der er en del danskere, der har ondt i røven over indvandrerne:

- *De styrer for meget*, er udsagnet. Når jeg spørger hvordan, spreder tavsheden sig. I afdeling F styrer de overhovedet ikke. Faktisk synes jeg, at den sødeste fyr er en kurder, som til daglig er bestyrer af en café i et medborgerhus i København. Da jeg spørger ham, om det er ham, der har skrevet "Længe leve PKK" i telefonboksen, svarer han bekræftende og undskylder det med en apolitisk bemærkning. Han er tildelt en straf for at "stikke en medtrafikanter en flad" i et sammenstød klos op af en politibetjent.

Under spillet finder jeg ud af, at en medspiller fra Tyrkiet hedder Aydin. Jeg må naturligvis straks fortælle, at jeg kender en kvinde ved det navn. Vi snakker lidt om betydningen af navnet, som betyder "solstråle".

Næste dag i "Go' morgen Danmark" går Line Baun Danielsen fra kokken videre til sofaarrangementet for at foretage et interview. Ved bordet sidder en indvandrerinde iklædt en gul T-shirt. Hun minder mig utrolig meget om Gül Aydin, som jeg kender, men håret er betydeligt kortere, og brillerne stemmer ikke, men det er Gül, som er blevet aktiv i "Natteravnene", der går rundt på

det ydre Nørrebro for at skabe kontakt til de unge – primært 2. generationsindvandrere – med det formål at holde dem fra at begå "dumme ting".

Jeg farer ud på gangen og meddeler min bedste ven – kurderen – at nu er Gül Aydin i tv. Det vækker lidt forundring.

For mig personligt har det en anden betydning. Da jeg sad i varetægt i Vestre, dyrkede min cellekammerat og jeg meget "Go' Morgen Danmark" på TV 2, hvor jeg så en dækning af en demo, hvor min datter pludselig defilerede forbi kameraet. Det giver forbindelse til omverdenen, dens klassekampsaktiviteter og ens nære, der til stadighed kæmper. Skøn fornemmelse.

Jeg nærmer mig tiden for løsladelsen. Krydserne i kalenderen er tæt på den 16. januar. Så er det tid til at købe is til de øvrige i afdeling F, som det er vanlig procedure ved frigivelse. Her giver man ikke indkitning, men udkitning.

"Kylling", der er hans øgenavn og henfører til hans kropsbygning, har siddet i et par måneder og står til løsladelse et par dage efter, men han ryger den "fede" – ligesom fire-fem andre. De er afhængige af beruselsen, som virker beroligende, især når de om aftenen bliver låst inde og kun har sovebriksen, men intet selskab. Det tager ikke betjentene lang tid at udpege "syndere", så de har ekstra fokus på de "udstillede". Kylling er så rar og naiv, så han falder igennem på alle punkter.

Han bliver grebet på stikprøvekontroller ved vækning med stoffet i urinen. Hans værelse ransages, og der findes en hashklump.

Kylling er helt igennem uheldig. Det er dog sjældent, at han kaldes til afhøring, fordi systemet ikke har tiden til det. Når vi en sjælden gang stiller Kylling et spørgsmål, skal man bevæbne sig med en god portion tålmodighed og et overskud, der hele tiden leder ham på vej til svaret. Uanset hvilket spørgsmål man stiller ham, så bruger han mindst 1½ minut på at stille skarpt, hvorefter han begynder med en historie fra sin barndom.

Kylling er såmænd fed nok. Lidt yngre end jeg selv, men vi deler samme musiksmag. I modsætning til de fleste andre kunne jeg bedst lide at kalde ham ved hans rigtige navn: Edmund. Han havde gjort karriere inden for musikbranchen,

hvor han havde stillet gear til rådighed for de største popmusikere på landets største scener. Jeg tror ham. Han er ikke typen på for store armbevægelser, som der ellers er en del af. Det er en hård "business", og han har deltaget i løjerne. Han yndede at spille "halv tolv" – oven i købet med huset som indsats.

I mine 19 dage ser jeg ikke en dråbe alkohol, men der bliver godt nok fyret den "fede". Kylling deltager.

En uge før løsladelsen vækkes han med beskeden:

- *Du tager lige tøj på, for du skal en tur med mig for at aflevere en urinprøve.*

Det ærgrer Kyllingen, fordi han havde planer om at benytte sit krav om orlov på at nedskrive sin straf med to dage. Den plan er nu bragt i farezonen.

- *Jamen jeg har kun siddet inde i 32 dage, så mit misbrug derhjemme sidder jo stadig i kroppen*, protesterer han.

- *Du er udtrukket ved en tilfældighed. Det var dit nummer, der kom op af hatten.*

Argumentationen gør ikke Kyllingen mere positivt indstillet.

- *I ved jo godt selv, at I greb mig i at ryge i sidste uge, så prøvens udfald giver jo sig selv.*

- *Det er ikke os, der har bestemt, at du skal kontrolleres. Det kan du takke Lene Espersen for*, svarer betjenten, der på den måde bringer sig selv udenfor skudvidde. Det er et almindeligt og meget brugt kneb af ansatte i det repressive statsapparat.

Kylling må som så mange andre gange i sin tilværelse vride armen om på sig selv og erkende sin individuelle magtesløshed over for systemet og dets bureaukratiske argumenter.

Friheden kan han vinke farvel til – straffen bliver forlænget med en uge.

Da jeg kommer hjem, modtages jeg af knus, kram og omsorg af min samlever, som sammen med nogle unge kammerater har forberedt en fest, hvor jeg bliver påtvunget gaver. Én af dem består i et billede af personer, der er i gang med at ommøblere en flaskecontainer.

- *Find fejlen*, siger de.

Jeg kigger på billedet. Der er én, som ikke er maskeret. Fejlen er min, og omtanken er skøn. Jeg er igen blandt kammerater og har lært noget!

Tidligere beboer på Kærshovedgård

Afghanistan: NATO's svanesang

Af Mike Whitney

Det skulle forstille at være 'den gode krig': en krig imod terror, en befrielseskrig. Den tog sigte på at fokusere verdens opmærksomhed på Amerikas våbentechnologi, dets elitetropper og dets overvældende ildkraft. Den antoges at demonstrere en gang for alle, at verdens eneste supermagt ikke længere kunne nedkæmpes eller modstås, at Washington kunne stationere sine tropper hvor som helst i verden og knuse sine modstandere efter forgodtbefindende.

Men så gik det hele skævt. Krigen afveg fra Pentagons manuskript.

Taliban trak sig tilbage, ventede, omgrupperede og hævnede sig. De modtog støtte fra pashtunerne og stammelederne, der kunne se, at Amerika aldrig ville indfri forventningerne, at orden aldrig ville blive genoprettet.

Syv år er gået, og Afghanistan regeres stadig af krigsherrer og narkohandlere. Intet er blevet bedre. Landet ligger i ruiner, og regeringen er et bedrag.

Den fremmede besættelsesmagt forbliver i landet, mens drabene fortsætter uden ende.

En sejr er umulig

Taliban har overtaget mere end halvdelen af Afghanistan. De har gennemført militære operationer i hovedstaden Kabul. De har gravet sig ind ved Logar, Wardak og Ghazni og kontrollerer enorme landområder i Zabul, Helmand, Urzgan og Kandahar. Nu er de så ved at være klar til optrappede operationer og går i gang med en forårsoffensiv, der er ensbetydende med, at volden blot vil eskalere.

Talibans tilgang er metodisk og bevidst. De har vist, at de kan overleve de barskeste betingelser og stadig opnå taktiske sejre over en bedre udrustet fjende. De er højt motiverede og synes, at deres sag er retfærdig. De kæmper trods alt ikke for at besætte et fremmed land, de kæmper for at forsvare deres eget land. Det styrker deres beslutsomhed og holder moralen højt.

Hvis NATO og amerikanske tropper forlader Afghanistan, vil Taliban være tilbage. Den amerikanske besættelse vil blot være nok en fodnote i landets tragi-

ske historie.

De Forenede Stater har intet opnået med dets invasion af Afghanistan. Amerikanske tropper kontrollerer ikke så meget som en kvadrattomme afghansk jord. I samme øjeblik en soldat løfter sin støvle, så glider den jord tilbage til den indfødte befolkning. Det vil formentlig heller ikke blive anderledes.

General Dan McNeill sagde for nylig, at *'Hvis en ordentlig amerikansk doktrin for et militær nedkæmpelse af oprør var blevet fastlagt, ville USA have behøvet 400.000 tropper for at nedkæmpe Pashtun-modstanden i Afghanistan.'*

For øjeblikket har USA og NATO kun 66.000 tropper i landet, og de allierede nægter at sende flere.

Rent logisk vurderet: Sejr er umulig.

RAWA: NATO skal ud

Kampen om hjerter og sind er desuden tabt. En erklæring fra RAWA (*Revolutionary Association of the Women of Afghanistan*) opsummerer det som følger:

'Genindsættelsen af Nordalliancen ved magten knuste vort folks håb om frihed og velstand og beviste, at bekæmpelse af terrorisme overhovedet ikke har nogen betydning for Bush-administrationen ...

USA ønsker ikke at nedkæmpe Taliban og Al-Qaeda, fordi de så ikke vil

have nogen undskyldning for at blive i Afghanistan og opnå deres økonomiske og strategiske mål i regionen ...

Efter syv år er der ingen fred, menneskerettigheder, demokrati eller genopbygning i Afghanistan. Vort folks fornærelse og lidelse vokser dag for hver dag ...

Vi tror at hvis tropperne forlader Afghanistan, vil vort folk blive mere frit og komme ud af dets forvirring og tvivl ...

Afghanistans frihed kan kun opnås af den afghanske befolkning.'

Sprækker i NATO

Gradvis vil de allierede se, at Bushs krig ikke kan vindes, og at fortsætte kampen er modproduktivt. Der er ingen militær løsning på konflikten i Afghanistan, og de politiske mål bliver hele tiden mørkere. Dette øger kun den voksende følelse af frustration.

For nylig forsøgte forsvarsminister Robert Gates at besnække de allierede til at sende flere kamptropper til at kæmpe i syden, men blev mødt med stejl modstand:

'Det bekymrer mig, at mange mennesker på dette kontinent ikke synes at forstå omfanget af den direkte trussel imod den europæiske sikkerhed,' sagde Gates. 'Vi må ikke glide i retning af en to-delt alliance af dem, der er villige til

at kæmpe, og dem, som ikke er det. En sådan udvikling vil med alle dens implikationer for den kollektive sikkerhed faktisk ødelægge alliancen.'

Men støtten til krigen svinder i Europa. Dette er Amerikas krig, ikke Europas. Europæere har ikke brug for at besætte fremmede lande for at opfylde sit energibehov. Deres lande er velstående, og de har råd til at købe brændstof på det åbne marked. Kun amerikanerne ønsker krigen. Det hele er en del af en geopolitisk 'grand strategy' med henblik på at knæsatte amerikansk magt over regionen for at kontrollere dens ressourcer. Indtil videre er der intet tegn på, at planen vil lykkes.

Tyskland har den tredjestørste økonomi i verden. I løbet af de sidste få år har det styrket båndene til Rusland og lavet overenskomster, der vil tilfredsstille dets langsigtede energibehov. Men tysk engagement i Afghanistan har skabt spændinger i forholdet til Moskva. Putin mener, at USA bruger krigen til at slå rødder i Centralasien således, at det kan kontrollere rørledningsruter fra Det Kaspiske Hav og omringe Rusland og Kina med militærbaser.

Naturligvis vil Putin gerne overtale

kansler Angela Merkel til at trække tyske tropper tilbage fra Afghanistan, således at han kan rette et slag imod den amerikansk ledede alliance.

Når det kommer til stykket, vil tyske ledere indse, at det er tåbeligt at ignorere den befolkning, der forsyner dem med energi (Rusland) blot for at støtte Washingtons eventyr. Hvis Tyskland trækker sig ud af Afghanistan, vil NATO gå i opløsning. Nye koalitioner vil dannes, og den transatlantiske alliance vil falde fra hinanden. Sprækkerne er allerede synlige.

Verdens største narko-koloni

Bush har sagt, at krigen i Afghanistan må fortsætte, eller landet vil blive et paradis for narko, terrorisme og organiseret kriminalitet. Han siger, at vi kæmper imod en 'forgiftet ideologi af islamisk ekstremisme, der truer med at blive en global bevægelse'.

Men Taliban og pashtun-stammefolk oplever det anderledes. De ser konflikten som en imperialistisk aggressionskrig, der kun har øget deres befolknings lidelser.

En nylig rapport fra *United Nations*

Human Development Fund synes at støtte denne opfattelse. Den viser, at Afghanistan er gået tilbage efter alle målestokke.

Den gennemsnitlige levetid er faldet, fejlernæringen er tiltaget, alfabetismen er faldet, og mere end halvdelen af befolkningen lever under fattigdomsgrænsen. Hundretdusinder af mennesker er blevet internt fordrevet af krigen. Afghanistan producerer nu 90 % af verdens opium, mere end noget andet land. Den bugnende narkohandel er det direkte resultat af den amerikanske invasion.

Bush har skabt verdens største narko-koloni. Er det succes?

Aktuelt er der ingen *back up*-plan for Afghanistan. Faktisk er der slet ingen plan. Administrationen troede, at Taliban ville blive skræmt af Amerikas højteknologiske, laser-styrede våben og stikke halen mellem benene. Det gjorde de. Nu er de tilbage. Og nu er vi indviklet i en 'krig, der ikke kan vindes' mod en hårdnakket fjende, der bliver stærkere dag for dag.

I sidste ende vil europæerne indse krigens frugtesløshed og trække sig ud. Og det vil være enden på NATO.

Oversættelse: Hans Pendrup for *Stop Terrorkrigen*

Danmark anerkender Kosova og undergraver international lov

Den ny stat Kosova er ikke anerkendt af FN og vil ikke blive det. Danmark, USA og det meste af EU tilsidesætter og krænker endnu engang FN's myndighed og international lov.

Den gamle plan fra USA og EU om at opsplitte Serbien og gøre det albanske Kosova til en selvstændig stat er nu realiseret, helt som ventet, med festfyrværkeri og glade kosovarer og rørende reportager i de borgerlige danske medier.

Republikken Kosova blev erklæret af premierminister Hashim Thaci, tidligere 'oprørsleder' med støtte fra NATO, og vedtaget enstemmigt af parlamentet,

hvor der ikke er mindretalsrepræsentanter.

Folkeretligt er der tale om et kup base-

ret på NATO's militærmagt. Det kan give anledning til en omfattende løsrivelsesbølge. To regioner i Kaukasus, Abkhasien og Sydossetien, erklærer, at de vil følge Kosovos eksempel og løsrive sig fra Georgien.

Stormagtskampene bag det hele er i fuld gang.

Kosova har ingen forudsætninger for at være en selvstændig stat. Det er ikke en nation, men grundlæggende set en del af den albanske nation. 90 pct. af indbyggerne er albanere.

Demonstrationer og protester har indtil nu foregået med det albanske flag i spidsen, blodrødt med en sort ørn i midten. Nu har provinsen Kosova fået sit eget – blåt, gult og hvidt – en hybrid mellem EU-flaget og NATO-emblemet.

EMEP: Frihed og demokrati kan ikke reduceres til hovedtørklæder

Udtalelse fra EMEP, Tyrkiets Arbejderparti, i forbindelse med det tyrkiske parlaments beslutning om at tillade islamiske hovedtørklæder på universiteter og højere læreanstalter.

Parlamentet stemte for en forfatningsændring, som ophæver forbuddet mod islamiske hovedtørklæder på Tyrkiets universiteter, med de deputeredes stemmer fra AKP (det regerende islamiske Retfærdigheds- og Udviklingsparti) og MHP (Nationalistisk Handlingsparti). Denne forfatningsændring blev fremstillet som en nødvendighed for demokrati og frihed.

Men vi ved, at begge disse partier og hovedparten af oppositionen som f.eks. CHP, Det Republikanske Folkeparti, alle er imod demokratiske rettigheder for arbejderne i Tyrkiet og for det kurdiske folk.

At ignorere sådanne fundamentale problemer og reducere frihed og demokratiske krav til blot at være et spørgsmål om forbud mod hovedtørklæder

viser, at disse partier i bund og grund er svindlere og ikke demokrater.

Medens regeringen og hæren insisterer på militær løsning af det kurdiske problem i stedet for en demokratisk løsning, bliver friheden til at tale og udtrykke sig trampet ned af love som artikel 301. Religionsundervisning er tvunget i skolerne, og arbejdernes organisering i fagforeninger forbydes af AKP's love. MHP opnår ikke andet end at være til grin med deres friheds- og demokrati-show med tørklæder.

EMEP's tanker om frihed er ikke de samme som premierminister Erdogans tanker, der kræver 'undervisning i modersmålet for tyrkere i Tyskland', samtidig med at han forbyder kurderne overhovedet tale deres modersmål i Tyrkiet.

EMEP støtter frihedsrettigheder på alle områder – herunder tørklæde og beklædningsfrihed – og kæmper for at etablere et demokratisk Tyrkiet. Men EMEP betragter det som en pligt at afsløre dette friheds- og demokratinarrespil og gøre folk bevidste om det.

Hovedtørklæder er ikke det eneste, der er forbudt i Tyrkiet. Og blandt de forbudte ting har det ikke den højeste prioritet.

Spørgsmålet om frihed og demokrati kan ikke reduceres til 'frihed for hovedtørklæder'.

Hvordan man klæder sig, må afgjort være frit, og ingen må sættes under pres til at bære eller ikke bære hovedtørklæde. Men dette betyder ikke, at hovedtørklæde og demokrati betyder det samme. Hovedtørklæder anvendes som et politisk tegn på religionsudøvelse. Samtidig med at det er et spørgsmål om personlige rettigheder, er det også en feudal pressionsmekanisme, som tvinger kvinder til at være tilslørede.

Det er også EMEP's pligt at gøre Tyrkiets folk bevidste om det.

Nødvendigheden af politisk frihed og demokrati for Tyrkiets folk er en påtrængende opgave.

EMEP fortsætter kampen for at opnå demokrati og frihed.

Kurdere og tyrkere demonstrerer sammen i Istanbul

Lørdag d. 23. februar 2008 demonstrerede flere tusinde tyrkiske og kurdiske venstreorienterede sammen i Istanbul mod den tyrkiske hærs invadering af de kurdiske områder i det nordlige Irak.

Demonstrationen er led i den tyrkiske venstrefløjs bestræbelser på sammen med den kurdiske venstrefløj at udvikle en fælles fredsbevægelse mod den islamisk-konservative regerings krigspolitik under ledelse af premierminister Tayyip Erdogan.

En repræsentant fra det kurdiske Parti for Det Demokratiske Samfund, DTP, understregede i en tale på demonstrationen, at det tyrkiske militærs indmarch i Nordirak næppe drejer sig om en såkaldt 'kirurgisk præcisionsoperation' mod angivelige kurdiske terrorister og separatister.

Erdogan-regeringens fordækte dags-

orden sigter i realiteten på militært at knuse den uønskede autonomiregion i hele Nordirak.

Store dele af den tyrkiske venstrefløj (EMEP, ÖDP, DSIP, SDP, anti-krigsgrupper, m.fl.) deltog i lørdagens protestdemonstration i Istanbul. 'Tyrkiets fredsplenum' (Türkiye Baris Meclisi), som er en fælles netværksstruktur for venstreorienterede organisationer, komiteer og intellektuelle, krævede en 'øjeblikkelig afslutning af den igangværende angrebskrig, som ikke kun den kurdiske, men også den tyrkiske befolkning betaler en høj pris for'.

Flere talere vurderede, at militæraktionen forsøger at fremprovokere nye spændinger mellem landets forskellige etniske grupper og saboterer kravet om en ny forfatningsreform, som anerken-

der mindretallenes rettigheder. Demonstrationen afsluttedes med et fælles tyrkisk-kurdiske opråb om 'at gå aktivt imod militæroperationen mod kurderne'.

I de kommende uger vil det kurdiske DTP organisere demonstrationer og mobilisere den kurdiske befolkning mod den tyrkiske regerings krigspolitik. Optakten var massedemonstrationer i den kurdiske millionby Diyarbakir mandag den 25. februar 2008.

autonom info-service

FOA's medlemmer er klar til storkonflikt

Næsten ni ud af ti medarbejdere i hjemmeplejen og på sygehusene er parate til at gå i strejke for at få mere i løn. Det viser en ny medlemsundersøgelse fra FOA, Fag Og Arbejde.

FOA's medlemmer tror ikke på, at de igangværende overenskomstforhandlinger ender med et forlig. Mere end syv ud af ti medarbejdere i ældreplejen forventer tværtimod, at forhandlingerne ender med konflikt. Og medarbejderne er parate til at strejke for at få mere i løn. Det gælder ikke kun de ansatte i ældreplejen. Både i dagplejen, daginstitutionerne og på sygehusene er mere end otte ud af ti parate til at strejke for en højere løn.

- Undersøgelsen viser, at de offentligt ansatte medarbejdere mener det særdeles seriøst. De har fået nok nu og har gjort op med flinkeskolen. Tallene fra denne undersøgelse taler for sig selv. Der er tale om en for FOA ikke mindre end historisk kampberedthed, siger Dennis Kristensen, formand for FOA, og fortsætter:

- Jeg ser en klar sammenhæng mellem de markant ændrede forudsætninger for at skabe et forlig, som politikerne skabte, da de løb fra løfterne om ekstra fem milliarder kr. til forhandlingerne, og så medlemmernes faldende tro på et forlig og voksende vilje til at gå i konflikt.

- Vi kan også mærke det på stemningen ved de møder, vi har holdt med tillidsrepræsentanter fra hele landet. Medarbejderne er parate til et lønopgør. Og de vil gerne strejke for det. Vi får mange mel-

dinger fra medlemmer, der ikke er blandt de konfliktudtagede, om at de er ærgerlige over, at det ikke er dem, der skal strejke. Det har vi ikke før været ude for i samme omfang, siger Dennis Kristensen.

Tidligere undersøgelser fra FOA har vist, at otte ud af ti medlemmer arbejder i det fag, de allerhelst vil være i. Og at de netop har valgt at arbejde fx med børn eller ældre, fordi de gerne vil gøre noget for andre.

- FOA's medlemmer brænder for deres arbejde. Men vilkårene og lønnen skal modsvare den uddannelse og de

kompetencer, medarbejderne har. Og det er altså ikke tilfældet, når lønnen halter bagefter, hvad privatansatte mænd med samme uddannelseslængde får. Hvis vi skal bevare en velfærdsstat med dygtige og velkvalificerede medarbejdere, må arbejdsgiverne derfor have pengene op af lommen. Velfærd koster, siger Dennis Kristensen.

FOA's medlemsundersøgelse er lavet på baggrund af en spørgeskemaundersøgelse blandt 2.154 medlemmer i perioden 30. januar til 10. februar.

FOA: Lønefterslæb skal dækkes

Hvis der skal blive et KTO-forlig, som alle organisationer er med på, skal de kommunalt ansatte have dækket det lønefterslæb, de har i forhold til de privat ansatte, siger FOAs formand Dennis Kristensen efter dagens forhandling mellem KTO og KL.

"Efterslæbet er ikke gigantisk, men det er der. For en social- og sundheds-hjælper betyder det, at lønnen i dag skulle have været 4.500 kr. højere om året, hvis hun skulle have haft præcist den samme lønudvikling, som de privatansatte har haft siden 1996. Det er selvfølgelig ikke acceptabelt, at dette hul er opstået. Derfor tror jeg også, at

udbetaling af efterslæbet bliver den krumtap, som kan få et KTO-forlig, der omfatter alle organisationer, til at komme i hus," siger han.

"En anden forudsætning for et forlig er, at de offentligt ansatte får kompensation for de seneste års gigantiske vækst i fryns og personalegoder på det private område," tilføjer FOAs formand.

"Kan vi på mandag indgå et fælles KTO-forlig, så vil vi være nået i gennem 1. etape af vejen frem til en afslutning af overenskomstforhandlingerne uden konflikt. 2. etape vil handle om de enkelte organisationers egne forhand-

linger for egne medlemsgrupper, som skal sikre reallønsmæssig fremgang oven på den reallønssikring, som et KTO-forlig skal sikre," siger han.

Om muligheden for forlig på FOAs eget område siger Dennis Kristensen:

"Om alle organisationer efterfølgende også kan opnå forlig ved deres egne forhandlinger er endnu uklart - i det mindste på FOAs område, hvor det endnu ikke er muligt at se omridset af de lønforbedringer, som skal lægges oven på et KTO-forligs generelle lønstigninger."

Fagligt Fælles Forbund (FOA)

Et stemningsbillede fra Vadodara, Gujarat, Indien

Om aftenen går jeg en tur ud ad hovedlandevejen Undera-Koyali vest for millionbyen Vadodara, der ligger i den vestlige delstat Gujarat, nord for Mumbai. Jeg går i højre side af vejen, her er nemlig venstrekørsel, så man føler sig mere sikker, når man kan se, hvad der kommer kørende. Vejen er asfalteret, men der er ingen fortove, så man går på vejen eller ude i gruset og affaldet, der ligger langs vejen.

Solen står lavt, og det er, som om det er meget diset. Det skyldes dels varmen, dels et stort olieraffineri, der ligger forude. Alting er støvet, jorden er tør, selv om der bliver vandet her og der, og vinteren kun lige er overstået.

På markerne vokser der majs, korn, raps, sennep, tobak og andet, jeg ikke kan se, hvad er. Det er tidligt forår her, dvs. med temperaturer mellem 30 og 10 grader, så mange marker er ved at blive behandlet, tilsået og tilplantet. Desuden plantager med træer, der har nogen lange, bønnelignede frugter, der bruges til den lokale

suppe, som smager rigtig godt.

I luften svirrer det med alskens fugle. Parakitternes skræppen og de grå, sol-sortelignende fugle, der skræpper op som gråspurve, er der altid.

Men en gang imellem kommer der en farvestrålende biæder og andre forbi.

Højt oppe flyver kohejrer og sorte ibisser med knaldrød isse på vej til overnatningsstedet.

Trafikken er meget blandet, men hele tiden høres bilernes *dyt-dyyt*. Det betyder: Jeg er her og har set dig. Gule autorickshaws med et bagsæde er ofte fyldt op med seks-syv mennesker i alle aldre, eller mini-lastbiler fyldt med alskens last og arbejdere fra raffineriet. Alle kvinder har farvestrålende gevandter på og lyser op i landskabet. De kigger nysgerrigt på mit lyse hår og hud, jeg kigger tilbage og hilser, *namesti* eller *jaysi Krishna*, som regel med et stort smil som svar.

Langs vejen går arbejderne, kvinder og

mænd med deres gule arbejds-hjelme, eller de kommer kørende på cykel, knallert, scooter, motorcykel, lastbil eller bus eller trækkende med en ladvogn. Andre kommer med et læs brænde eller majs på hovedet eller bag på køretøjet. En motorcykel kan let transportere fem personer, far, mor og tre børn, den mindste forrest, andre stående, og motorcyklerne er bemærkelsesværdigt støjfri. I går mødte jeg en oksekærre, og cyklerne har alle slags fantasifulde lad.

Langs vejen er der interimistiske skure, nogen bruges til okserne, andre bor der hele familier i, børn med bare numser og kvinder, der vasker tøj.

Der er mindre salgsboder og et chati-bageri, og ude nær fabrikken er der en lang række grøntsagsboder, hvor mange køber ind til aftensmaden.

På en mark, der er blevet høstet i dagens løb, er der nu ved at rejse sig et blikskur. Kvinderne kommer bærende med bølgeblikplader. Et andet sted udgør en mark cricket-banen, hvor de unge mænd samles efter arbejdstid.

Kun meget sjældent ser jeg nogen ryge, fulde mennesker eller skænderier.

Men alle vegne løse hunde og køer, der færdes roligt i den støvende og pulserende trafik. *GBe*

Antifascistisk og antiimperialistisk ungdomstræf 2008 - Vi laver verden om!

Oplæg, debat, handling og hygge bliver gennemgående i det antifascistiske og antiimperialistiske ungdomstræf der går ned på midtsjælland d.11 juli - 2008.

Vi skal gennem lege, diskussioner og hinandens erfaringer få et bedre udgangspunkt for at stoppe krigerne og få os ud af EU og dets terrorlovgivninger.

Vi skal også se på:

- højredrejningen og racismen i Danmark (og verden) og dens betydning.
- hvordan samfundets opbygning danner rammerne for blandt andet kvindeundertrykkelse og miljøsvineri.
- terrorlovenes betydning for den fortsatte kamp, og for dem der kæmper den.
- hvorfor det var så pokkers vigtigt for Ritt at rive ungdomshuset ned, for skidepraktisk var det jo ikke.

Vi skal lære hinanden, og vores meninger, bedre at kende gennem en uges ungdomstræf. Synes du det lyder det spændende og/eller har du brug for mere information så kontakt os på: aaut2008@hotmail.com

PS. Lejren er ikke færdigt planlagt og har du/i lyst til at blive en del af processen så kontakt os ligeledes på ovenstående mail.

OKTOBER BOGBUTIK

København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Man til fre 16 - 19

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdag 12 - 17.30

Oktober - Århus Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Nødderne knækker vi selv!

Lige før jul afsagde EF-domstolen en vigtig og principiel kendelse, der griber voldsomt ind i det, vi kender som den nordiske model med indbygget konfliktret.

Historien er, at det svenske bygningsarbejderforbund i 2004 etablerede blokade over for et lettisk firma, Laval, der havde fået entreprise på at bygge en svensk skole, men betalte sine bygningsarbejdere langt under den svenske overenskomst.

Laval kørte sagen for den svenske arbejdsret, som måtte give bygningsarbejderforbundet ret i deres krav om benyttelse af blokadevåbenet – i henhold til svensk (og dansk) aftalemodel. Til glæde for private og offentlige kapitalister, regeringer og andet ”godtfolk” valgte den svenske arbejdsret meget belejligt at betinge sig, at dens egen dom skulle afprøves ved EF-domstolen.

Dommen faldt den 18. december 2007: Blokadevåbenet kan ikke benyttes af værtslandets fagbevægelse til beskyttelse af arbejds- og lønvilkår over for udstationerede arbejdere, der ikke er omfattet af udstationeringsdirektivet.

Kort og godt: Blokadevåbenet er ifølge dommen svækket væsentligt og principielt. Arbejdernes mulighed for kollektive kampskridt er svækket væsentligt og principielt. Den nordiske arbejdsmarkedsmodel er en saga blot.

Monopolernes EU behøver ikke at juble højlydt. De går stille med dørene. De har heller ingen grund til at hovere: De fik deres vilje. En vilje, som alle EU's instanser er gearret til at sætte igennem.

Vaxholmdommen står i skærene kontrast til, hvad LO og Dansk Arbejdsgiverforening garanterede den danske arbejderklasse og befolkning op til afstemningen i 1972: ”Nødderne knæk-

Leden ved aristokraterne i fagbevægelsen er voldsom. Anderledes forholder det sig med holdningen til bevægelsens grundpiller: solidaritet, sympati og kamp.

Faglig kommentar

ker vi selv”.

Når store dele af den danske fagbevægelse pegede på, at aftalemodellen ville komme under beskyldning, at vore nationale rettigheder ville blive undergravet, blev man beskyldt for skræmmekampagne og det, der var værre.

Dengang som nu løj magthaverne. De bygger deres bedrag på Goebbels' metoder: Med årene og fortielsen af løgnene vil bedrageriet fortage sig i tågerne. Men Goebbels blev som bekendt i sidste ende stillet til ansvar.

Regeringspartierne, Ny Alliance, Det Radikale Venstre, Socialdemokraterne og SF har indgået en ny Europapolitisk aftale, som har til formål at foregøgle, at Folketinget respekterer den nordiske arbejdsmarkedsmodel. Men en kendsgerning er, at repræsentanter for de samme partier i EU-parlamentet stemte imod, at strejkeretten ikke skal være et EU-domæne!

I Danmark er problemet med underbetaling af udenlandsk arbejdskraft ikke det mindste ubekendt. Alene inden for byggebranchen arbejder 20.000 østeuropæere, hvoraf kun tre pct. er organiseret i en dansk fagforening. Ugebrevet A4 konstaterer:

”Den lave grad af organisering medvirker til, at selv om østarbejderne knokler løs, får de sjældent det samme

for det som deres danske kolleger. Her, næsten fire år efter udvidelsen af EU mod øst, er der stadigvæk meget langt fra ordnede forhold for østarbejderne i Danmark.”

Da ”Østaf-talen” blev indgået, forsikrede LO og forbundene, at danske overenskomster ikke var truet. Aftalen rummede redskaber til at sikre forholdene:

- Vi er stærke nok til at styre udviklingen.

Endnu en løgn!

Den socialdemokratiske, reformistiske fagbevægelse har malet sig selv op i en krog.

Dens konstante forræderier og dens pamperi er forhadet blandt arbejderne. Der er ingen respekt eller autoritet tilovers for klanen af forbundsledere, der er indhyllet i kapitalistiske fonde og lukrerer på egne medlemmers værdiskabelse.

Derfor har de kristelige haft så let spil. Derfor er de kristelige blevet en trussel. LO er ikke kun for sent ude med at erklære de kristelige krig. LO og forbundslederne fører en desperat krig i 11. time for at hytte deres eget skind.

Leden ved aristokraterne i fagbevægelsen er voldsom. Anderledes forholder det sig med holdningen til bevægelsens grundpiller: solidaritet, sympati og kamp.

Netop på grund af reformismens ledelse af fagbevægelsen har grundpillerne ikke været synlige i årevis. Denne usynlighed kan sosu'ere, pædagoger, 3F'ere i det grønne område, sygeplejersker, skolelærere med mange flere bryde i den kommende overenskomst-kamp.

Det er på tide, at vi river initiativet ud af hænderne på aristokraterne: Vi kan knække nødderne selv!